

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ**

**ΕΚΦΡΑΣΗ ΕΚΘΕΣΗ
ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΛΥΚΕΙΟ
ΘΕΜΑΤΙΚΟΙ ΚΥΚΛΟΙ**

2ος τόμος

**ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ**

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ**

**Γεώργιος Μανωλίδης
Θωμάς Μπεχλιβάνης
Φωτεινή Φλώρου**

Συντονισμός: Χρίστος Λ. Τσολάκης

**ΕΚΦΡΑΣΗ - ΕΚΘΕΣΗ
για το ενιαίο λύκειο
ΘΕΜΑΤΙΚΟΙ ΚΥΚΛΟΙ**

2ος τόμος

**ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ**

Συγγραφείς

Γεώργιος Μανωλίδης

Δρ. Φιλοσοφίας, Καθηγητής

Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Θωμάς Μπεχλιβάνης

Φιλολόγος, Καθηγητής

Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Φωτεινή Φλωρού

Φιλολόγος, Καθηγήτρια

Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Συντονιστής

Χρίστος Λ. Τσολάκης

Καθηγητής Νεοελληνικής Γλώσσας

στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο

Θεσσαλονίκης

**Υπεύθυνες για το Παιδαγωγικό
Ινστιτούτο**

**Χριστίνα Αργυροπούλου
Σύμβουλος του Π.Ι.**

**Χριστίνα Βέικου
Σύμβουλος του Π.Ι.**

**Δημιουργική ομάδα
Θεόφιλος Ζαχαριάδης
(ηλεκτρονική σελιδοποίηση,
τεχνική επιμέλεια)**

**Γιώργος Μεταξιώτης (εικονοθεσία,
επιμέλεια εικονογράφησης)**

**Υπεύθυνος δημιουργικού
σχεδιασμού και τεχνικής
υλοποίησης
Αναστάσιος Α. Μπάρμπας**

Αποχρωματισμοί: Alpha Write

**Σκίτσο εξωφύλλου: Γιώργος
Αγγελίδης**

**ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ
ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ**

**Ομάδα εργασίας του Ινστιτούτου
Εκπαιδευτικής Πολιτικής**

(Γελαστοπούλου Μαρία)

(Επιμέλεια: Βάντζου Χριστίνα)

Μονόλογος περί διαλόγου

[...] Όλοι σήμερα μιλάνε για διάλογο, στην κυριολεξία του και μεταφορικά· στο ιδιωτικό και στο δημόσιο επίπεδο κανένας δεν βρίσκεται που να μην τον διεκδικεί και να μην εξαίρει τις αρετές του. Φτάνει έτσι ν' αναρωτιέται ο γεμάτος καλή θέληση αφελής, πώς διάβολο γίνεται σε μια εποχήν τόσο παθιασμένη για διάλογο, να συνεννοούνται τόσο λίγο οι άνθρωποι μεταξύ τους. Είναι σα να ξεχνάμε την πασίδηλη¹ ανθρώπινη διπροσωπία: Όποιος διατυμπανίζει την επιθυμία του για διάλογο, δεν θα πει και πως τον επιθυμεί· μεταμφιέζει έτσι την εγωλατρική

¹ πασίδηλος: ο φανερός σε όλους, ο πολύ γνωστός

του προσήλωσε στον μονόλογο. Προτείνω τον διάλογο μπορεί να σημαίνει: γυρεύω, με πρόσχημα την συνδιάλεξη, ακροατές· έχω πεποίθηση στην ρητορική μου δεινότητα ή στην δικολαβική² μου ευελιξία και δεν μου κατοφαίνεται να εξασφαλίσω μια εύκολη νίκη· σ' αποκαλώ συνομιλητή μου αλλά σε κρατάω κάτω από την απειλή της εξουσίας μου: αν σου βαστάει, πες ό,τι πιστεύεις! Η τελευταία τούτη ποικιλία είναι η πασίγνωστη στο διεθνές επίπεδο «συνεννόηση» όπου ο ένας από του δύο συνομιλητές εκφράζεται από «θέσεως

² δικολαβικός: που χρησιμοποιεί σοφιστικά επιχειρήματα, χωρίς επιστημονική βάση

ισχύος», όπως λένε. Ισάριθμες εκδοχές του φαινομένου κακή πίστη
Ο σύγχρονος κόσμος δεν κατορθώνει να συνεννοηθεί γιατί κάνει κατάχρηση αυτής της τακτικής.
Είναι ένας κακόπιστος κόσμος. [...] Διάλογος δεν υπάρχει (για να πούμε τ' αυτονόητα) παρά μόνον ανάμεσα σε ίσων δικαιωμάτων συνομιλητές. Όταν ο ένας κρατάει στο χέρι του τον κεραυνό κι ο άλλος βρίσκεται όρθιος, ελάχιστος σαν υπόδικος μπροστά στο βάθρο της εξουσίας, ο διάλογος, κι αν προτείνεται, είναι φενάκη.³ Ο εξουσιαστής, στην χειρότερη περίπτωση, ξεγελάει τον εαυτό του αν νομίζει πως θ' ακούσει την αλήθεια. Η θέση του άλλωστε είναι διπλά ψεύτικη: αν τύχει

³ φενάκη: περούκα, μεταφορικά: απάτη, ψευδαίσθηση

να βρει αντίκρου του έναν παλαβό, έναν άνθρωπο παράτολμο, που θα του την πει, θα είναι υποχρεωμένος, για λόγους κύρους, να τον κατακεραυνώσει. Στην περίπτωση τούτη, ο ειλικρινής καταδικάζεται ως αυθάδης. Αν πάλι ο σε μειονεκτική θέση συνομιλητής το γυρίσει, για λόγους άμυνάς του, στην πονηρή κολακεία, ο σε πλεονεκτική θέση δεν θα μάθει ποτέ την αλήθεια. Δέσμιος της εξουσίας του, θα χρειαστεί τότε, για να ξέρει πού βρίσκεται –πράγμα αναγκαίο για την ασφάλειά του– να χρησιμοποιεί επαγγελματίες πληροφοριοδότες, ν' ακούει καταδότες, διαβολείς, συκοφάντες, ή, αντίθετα, κόλακες που τον ξεγελάνε, για να του φαίνονται αρεστοί. Όπου δεν υπάρχει φυσικός διάλογος, υπάρχει όργιο κατασκοπίας. [...] Ακόμα και σε

καθεστῶτα φιλελεύθερα, ὅταν ἰδίως εἶναι «ισχυρά», ο κυβερνήτης δύσκολα μαθαίνει την ἀλήθεια για το λαϊκό φρόνημα. Ο Ελευθέριος Βενιζέλος ἔχασε τις ἐκλογές του 1920, ἐνῶ το κομματικό περιβάλλον τον διαβεβαίωνε πως θα τις κερδίσει με τρόπο θριαμβευτικό ὕστερα ἀπὸ τόσες ἐθνικές νίκες. Αὐτά στο ἐπίπεδο της ἐξουσίας. Ἔχουμε, ὅμως, και το ανεπίσημο ἐπίπεδο, ὄχι το ἰδιωτικό, ἀλλὰ το δημόσιο! Διάλογος ἰδεολογικός, διάλογος διαπραγματευτικός, διάλογος πνευματικός, ἀλλὰ ἀκόμα τέτοια. Καμία ἐποχή δεν ἔχει οργανώσει τόσους διάλογους ὅσους ἡ δική μας. Εἶναι μια ἔμμεση ομολογία πόσο δύσκολο το βρίσκει να συνεννοηθεῖ. Ἀν ἐξαιρέσουμε τους ἀνεγνωρισμένα περιττούς διάλογους, που γίνονται για λόγους

διακοσμητικούς, ελαφρούς, αργόσυχλους (εννιά στα δέκα συνέδρια, «σεμινάρια» κτλ.), οι άλλοι έχουν σκοπό να προβάλλουν πανηγυρικά οι ομιλητές τις ιδεολογικές τους θέσεις, χωρίς καμιά διάθεση να διαφωτιστούν ή να τις ελέγξουν. Διάλογοι διαφημιστικοί δογμάτων, προορισμένοι να πείσουν εκείνους που δεν χρειάζεται να πειστούν, τους οπαδούς τους, σκληραίνουν παρά που απαλύνουν το διάχυτο κλίμα της διαφωνίας. Ο κόσμος μας εμφανίζεται γεμάτος καλή θέληση κι αδυναμία να ομονοήσει. Φτάνει κανένας ν' αναρωτιέται αν πρόκειται για ζήτημα χρόνου, αν δηλαδή βρισκόμαστε ακόμα σ' ανωριμότητα, ή αν αντιμετωπίζουμε έτσι κάποια οργανική αδυναμία κι ατέλεια του ανθρώπινου γένους.

Η ζωή εμφανίζεται ως πεδίο διαμάχης. Χωρίς αυτόν της τον αντιθετικό χαρακτήρα, που ορίζει τον συστατικό δυναμισμό της, θα έφτανε στη αυτοαναίρεση. Ο διάλογος είναι μια ειρηνική προστριβή, συμφωνημένα πλαίσια, περιορισμένη από μερικούς θετούς κανόνες, καθώς μια αθλοπαιδιά. Αν παραβώ τους κανόνες του ποδοσφαίρου, αυτό που θα διεξαχθεί στο γήπεδο δεν θα είναι πια ποδοσφαιρική συνάντηση, θα είναι συμφурμός και συμπλοκή άμορφη, πρωτόγονη, χωρίς το παρα-αισθητικό ενδιαφέρον της αθλοπαιδιάς. Αλλά η αθλοπαιδιά δεν αποβλέπει σε τίποτα πέρα από τον εαυτό της, δεν είναι μέσο, είναι σκοπός. Ο διάλογος εμφανίζεται ως μέσο: Θέλω, με μέσο τον διάλογο, να φτάσω κάπου, σε κάτι που τον υπερβαίνει: σε μια

συνεννόηση των ανθρώπων μεταξύ τους, ή, πολύ περισσότερο, στην από κοινού αποκάλυψη κάποιας αλήθειας. Εδώ είναι που ορθώνεται το αντικειμενικό ερώτημα για την ορθότητα του διαλόγου. Κι εδώ είναι που διαγράφεται η διαφορά του από την διαλεκτική. Η διαλεκτική είναι πρόβαση,⁴ αλλιώς δεν είναι τίποτα. Ο διάλογος, πρώτο στοιχείο της διαλεκτικής στην αρχαία της σημασία, αλλά και μέσο ενανθρωπισμού της στην νεώτερη, ξεχωρίζει την περιοχή της φυσικής διαλεκτικής από της ανθρώπινης. Αν

⁴ πρόβαση: τρόπος για να προχωρούν τα πράγματα, μέσα από τη σύγκρουση, και την επικράτηση του κάθε φορά ισχυρότερου

είμαστε μόνον όργανα μιας διαλεκτικής κι όχι φορείς της, τότε το οντολογικό πρόβλημα τίθεται διαφορετικά: Πλαστήκαμε για να συνεννοούμαστε μόνο στο βασικό, στο χαμηλότατο επίπεδο, εκεί όπου η λαλιά είναι κενολογία: Το θέατρο του παραλόγου επιβραβεύεται, γιατί το πρόσεξε αυτό και το υπογράμμισε.

Σε κάπως υψηλότερο επίπεδο, ο διάλογος αρχίζει να γίνεται «διάλογος κουφών». Άρα κλήρος μας η μοναξιά. Στο κάπως προηγμένο στάδιο όπου έχουμε φτάσει, ή στο κάπως διδαγμένο από μακριά πείρα, ανακαλύπτουμε, ξαφνικά, αυτή την συγκλονιστική πραγματικότητα. Ως τώρα νομίζαμε πως γεννιόμαστε μόνοι και πεθαίνουμε μόνοι. Όταν λέμε πως συνεννοούμαστε, εννοούμε πως συμπλέουμε πάνω σε χωρι-

στά μονόξυλα, μέσα σ' έναν ωκεανό δίχως όρια. Συνεννοούμαστε άλληλοπαρεξηγούμενοι –αυτός είναι ο καλοπροαίρετος διάλογός μας.

Δεν επιτρέπεται να θεωρήσουμε το αίσθημα τούτο απόληξη. Κανένας μας δεν έχει το δικαίωμα να προεξοφλήσει το μέλλον. Διαλεγόμαστε και θα διαλεγόμαστε επίμονα, ασταμάτητα, γιατί αυτό μας είναι ανάγκη ζωτική, συστατικό μας πάθος. Ο πλησίον δεν είναι μόνο κόλαση, όπως το έχει πει ο Σάρτρ, είναι και Παράδεισος: ο μόνος μας απτός Παράδεισος. Ποιος ποτέ φαντάστηκε τον Παράδεισο σαν ερημιά, δίχως συγκατοίκους; Αρμονική κατανομή φυσικού κι ανθρωπίνου στοιχείου ορίζει το παραδεισιακό μας όραμα, κι αυτό δεν είναι τυχαίο: Ξεκινάει από τα βάθη της συλλογικής μνήμης, τότε που η

Φύση δεν ήταν καταργημένη από τον άνθρωπο, αλλά εμπυχωμένη από την διακριτική του παρουσία. Άθλημα που μας έχει προταθεί ο διάλογος, θα εμπνέει πάντοτε κάθε ευγενική προσπάθεια να ξεπεραστεί η φυλάκιση μέσα στον εαυτό μας.

**Άγγελος Τερζάκης
«Κρίση και έλεγχος της εποχής
μας»**

- 1. Πώς εξηγεί ο συγγραφέας την αντίφαση ανάμεσα στη διακηρυγμένη θέληση για διάλογο και στην πρακτική αναίρεσή του στις μέρες μας;**
- 2. Ποια είναι η κατευθυντήρια ιδέα της β΄ παραγράφου του κειμένου, ποια η μέθοδος**

ανάπτυξής της και με ποιο τρόπο κλείνει ο συγγραφέας την παράγραφο;

3. Γιατί οι φορείς της εξουσίας, και μάλιστα της αυταρχικής, αποκόπτονται εύκολα από την αλήθεια;
4. Ποια θέληση δείχνει αλλά και ποια αδυναμία φανερώνει –και γιατί– ο ζήλος της εποχής μας για την οργάνωση δημόσιων διαλόγων, σύμφωνα με την άποψη του συγγραφέα;
5. Ποιο βασικό χαρακτηριστικό της ζωής, σύμφωνα με το συγγραφέα, θεσμοποιεί ο διάλογος στα πλαίσια της ανθρώπινης κοινωνίας; Από την άποψη αυτή, σε τι διαφέρει από τη διαλεκτική; Γιατί, αν παραμείνει στο επίπεδο της φυσικής διαλεκτικής, πρέπει

να παραδεχτούμε πως μοίρα μας είναι η μοναξιά;

6. Πώς βλέπει το μέλλον του διαλόγου ο συγγραφέας κλείνοντας το δοκίμιό του; Αισιόδοξα ή απαισιόδοξα; Συμφωνείτε μαζί του; Αιτιολογήστε την άποψή σας.

Το ημερολόγιο της Άννας Φρανκ

Σάββατο, 20 Ιουνίου 1942

Είναι πολλές μέρες που δεν έχω πια γράψει τίποτα· έπρεπε να σκεφτώ μια για πάντα τι σημαίνει ένα ημερολόγιο. Είναι για μένα ένα εντελώς μοναδικό συναίσθημα να εκφράζω τις σκέψεις μου, όχι μόνο γιατί δεν έχω ακόμα γράψει, αλλά γιατί μου φαίνεται πως αργότερα,

ούτε 'γω ούτε οποιοσδήποτε άλλος θα ενδιαφερόταν για τις εκμυστηρεύσεις μιας μαθήτριας δεκατριών χρόνων. Στο κάτω κάτω, δεν έχει και καμιά σπουδαιότητα. Επιθυμώ να γράψω και, πολύ περισσότερο ακόμη, να βυθομετρήσω την καρδιά μου σχετικά με κάθε λογής πράγματα.

«Το χαρτί είναι πιο υπομονετικό από τους ανθρώπους». Αυτό το γνωμικό μου ήρθε στο νου, όταν μια μελαγχολική μέρα, με το κεφάλι στηριγμένο στα χέρια, παιδευόμουν να πάρω απόφαση: να βγω ή να μείνω σπίτι μου. Ναι, πραγματικά, το χαρτί είναι υπομονετικό και, καθώς υποθέτω ότι κανείς δε θα ενδιαφερθεί γι' αυτό το χαρτόδετο τετράδιο που φέρει τον αξιοπρεπή τίτλο «Ημερολόγιο», δεν έχω καμιά πρόθεση να το δώσω ποτέ να

διαβαστεί, εκτός αν συναντήσω στη ζωή μου το Φίλο ή τη Φίλη στους οποίους θα το δείξω. Και νά με που έφτασα στο ξεκίνημα, στην ιδέα ν' αρχίσω ένα ημερολόγιο. Το κάνω γιατί δεν έχω μια πραγματική φίλη.

Για να γίνω σαφέστερη, έχω ανάγκη να εξηγηθώ. Κανείς δε θα θελήσει να πιστέψει ότι ένα κορίτσι δεκατριών χρόνων βρίσκεται μόνο στον κόσμο. Εξάλλου, αυτό δεν είναι εντελώς αληθινό· έχω γονείς που τους αγαπώ πολύ και μια αδελφή δεκάξι χρόνων· έχω τριάντα συμμαθητές και συμμαθήτριες, κι ανάμεσά τους μερικές, ας πούμε, φίλες· έχω θαυμαστές με το τσουβάλι, που με παρακολουθούν με το βλέμμα, ενώ, στην τάξη, εκείνοι που δεν κάθονται σε καλή θέση ώστε να με βλέπουν, προσπαθούν να συλλάβουν την

εικόνα μου με τη βοήθεια ενός μικρού καθρέφτη τσέπης. Έχω οικογένεια, αξιαγάπητους θείους και θείες, ευχάριστο σπίτι –όχι δε μου λείπει φαινομενικά τίποτα, εκτός από τη Φίλη. Με τις συμμαθήτριάς μου απλώς διασκεδάζω, τίποτε περισσότερο. Δεν καταφέρνω ποτέ να μιλήσω μαζί τους για άλλο πράγμα εκτός από κοινοτοπίες, ακόμη ούτε καν με μια από τις φίλες μου, γιατί μας είναι αδύνατον ν' αποκτήσουμε στενότερη επαφή –εκεί είναι ο κόμπος. Όπως κι αν έχει, βρίσκομαι μπροστά σ' ένα τετελεσμένο γεγονός, κι είναι κρίμα να μην μπορώ να το αγνοήσω.

Αυτός ακριβώς είναι και ο λόγος που γεννήθηκε αυτό το Ημερολόγιο. Για να πλάσω καλύτερα την εικόνα μιας φίλης που τόσον καιρό

περίμενα· δε θέλω να περιοριστώ σε απλά γεγονότα, όπως κάνουν τόσοι άλλοι, αλλά επιθυμώ τούτο το Ημερολόγιο να προσωποποιήσει τη Φίλη. Και τη Φίλη αυτή θα την ονομάσω Κίτυ.

Η Κίτυ αγνοεί ακόμη τα πάντα για μένα. Πρέπει λοιπόν να διηγηθώ με συντομία την ιστορία της ζωής μου. Ο πατέρας μου ήταν κιόλας τριάντα έξι χρονών όταν παντρεύτηκε τη μητέρα μου, που ήταν είκοσι πέντε. Η αδελφή μου Μαργκότ γεννήθηκε το 1926 στη Φραγκφούρτη του Μάιν. Κι εγώ, στις 12 Ιουνίου 1929. Όντας Εβραίοι εκατό τοις εκατό, μεταναστεύσαμε στην Ολλανδία στα 1923, όπου ο πατέρας μου διορίστηκε διευθυντής της Τράβις Ν.Β., μιας εταιρίας συνεταιρικής της Κόλεν & Σία, στο

Άμστερνταμ. Οι δυο εταιρίες στεγάζονταν στον ίδιο κτίριο.

Βέβαια, η ζωή μας δεν ήταν δίχως συγκινήσεις, γιατί τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς μας είχαν μπλεξίματα εξαιτίας των χιτλερικών μέτρων εναντίον των Εβραίων.

Ύστερ' από τις διώξεις του 1938, δύο θείοι μου, από την πλευρά της μητέρας μου, έφυγαν κρυφά κι έφτασαν σώοι και ασφαλείς στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η γιαγιά μου, εβδομήντα τριών χρονών τότε, ήρθε να μείνει μαζί μας. Μετά το 1940, οι καλές μας μέρες άρχισαν να παίρνουν γοργά τέλος: πρώτα ο πόλεμος, έπειτα η συνθηκολόγηση και η εισβολή των Γερμανών μάς έφεραν την αθλιότητα. Τα μέτρα εναντίον των Εβραίων παίρνονται το ένα πάνω στ' άλλο. Οι Εβραίοι υποχρεώνονται να φορούν το κίτρι-

νο αστέρι και να παραδώσουν τα ποδήλατά τους. Τους απαγορεύεται ν' ανεβαίνουν στα τραμ και να οδηγούν αυτοκίνητο. Είναι υποχρεωμένοι να κάνουν τις αγορές τους αποκλειστικά σε μαγαζιά σημαδεμένα με την επιγραφή «Εβραϊκό κατάστημα», και μόνο από τις τρεις έως τις πέντε το απόγευμα. Απαγορεύεται στους Εβραίους να βγαίνουν μετά τις οχτώ το βράδυ, ακόμη και στους κήπους τους, ή να βγαίνουν σε φίλους τους. Απαγορεύεται στους Εβραίους να πηγαίνουν στο θέατρο, στον κινηματογράφο ή σε οποιοδήποτε άλλο μέρος ψυχαγωγίας. Απαγορεύεται στους Εβραίους να καταγίνονται με οποιοδήποτε δημόσιο σπορ: απαγορεύεται να πλησιάζουν στην πισίνα, στο γήπεδο του τένις και του χόκεϊ ή σε άλλους τόπους αθλη-

TIKΩΝ εκδηλώσεων. Απαγορεύεται στους Εβραίους να συναναστρέφονται με χριστιανούς. Οι Εβραίοι είναι υποχρεωμένοι να πηγαίνουν στα εβραϊκά σχολεία, κι ένα σωρό άλλοι τέτοιοι περιορισμοί...

Μην κάνοντας τούτο και μην κάνοντας εκείνο, η ζωή μας συνέχισε να κυλά χωρίς περιεχόμενο. Η Ζόπι μού λέει πάντα: «Δεν τολμώ να κάνω τίποτε από φόβο μήπως κάνω κάτι απαγορευμένο». Η ελευθερία μας έχει περιοριστεί πάρα πολύ· ωστόσο η ζωή είναι ακόμη υποφερτή.

Η γιαγιά πέθανε το Γενάρη του 1942. Κανείς δεν ξέρει πόσο τη σκέφτομαι και πόσο την αγαπώ ακόμη. Ήμουν στο σχολείο Μοντεσόρι από το νηπιαγωγείο, δηλαδή από το 1934. Στην έκτη τάξη είχα δασκάλα τη διευθύντρια, κυρία Κ.

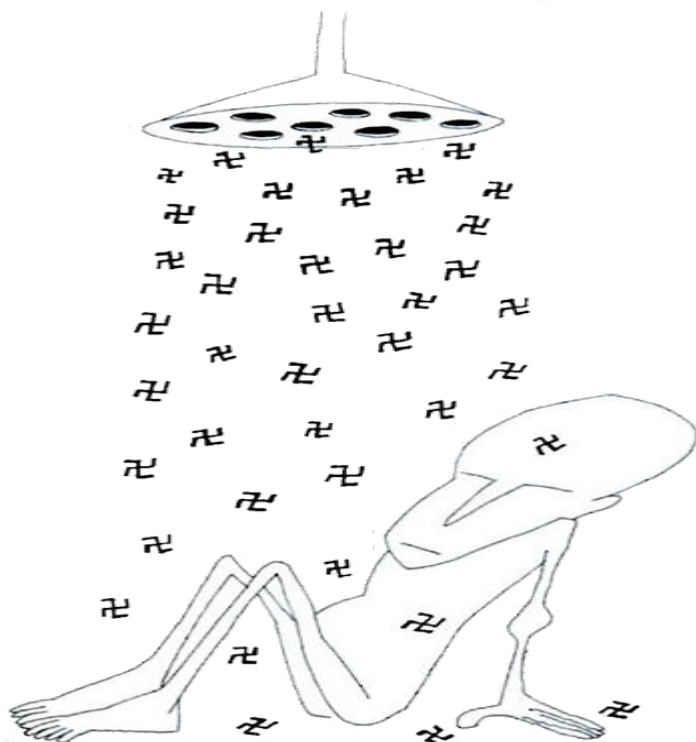
Στο τέλος του χρόνου είχαμε σπαρακτικούς αποχαιρετισμούς, κλάψαμε κι οι δύο. Στα 1941 η αδελφή μου Μαργκότ κι εγώ μπήκαμε στο εβραϊκό λύκειο.

Η μικρή μας τετραμελής οικογένεια δεν έχει ακόμη πολλούς λόγους να παραπονιέται, και νά με που έφτασα στη σημερινή ημερομηνία.

**Άννα Φρανκ
«Το ημερολόγιο της Άννας Φρανκ»
Απόδοση: Γ. Θωμόπουλος**

- 1. Να σχολιάσετε το ύφος και τη γλώσσα του κειμένου. Ποια εξωτερικά στοιχεία του κειμένου προσδιορίζουν το είδος του; Σε ποιον απευθύνεται η Άννα Φρανκ και για ποιο σκοπό;**

2. Το κείμενο αναφέρεται μόνο σε προσωπικά θέματα ή και σε γενικότερα προβλήματα της εποχής, κατά την οποία γράφεται; Νομίζετε ότι προκαλεί το ενδιαφέρον του αναγνώστη, και γιατί;

Η κατάκτηση του ανώφελου

Οι πρώτοι Έλληνες που πάτησαν στην κορυφή του υψηλότερου βουνού της παγωμένης ηπείρου επέστρεψαν μετά τον άθλο τους και μας διηγούνται τις εμπειρίες τους.

Η εξαμελής ελληνική ορειβατική ομάδα –Μιχάλης Τσουκιάς, Νίκος Λύκος, Αλέκος Τσιλογιώργης, Θόδωρος Παπαγιάννης, Χρήστος Λαμπρής και Θεόδωρος Φάτσης– κατανάλωσε έξι εβδομάδες στην αποστολή που είχε στόχο την «κατάκτηση» της υψηλότερης κορυφής στην παγωμένη Ανταρκτική. Την εξέλιξη του εν λόγω παράτολμου οδοιπορικού μπορούσε να παρακολουθήσει οιοσδήποτε χρήστης του Διαδικτύου, εφόσον επισκεπτόταν την ηλεκτρονική

διεύθυνση www.lykos.gr. Πιο αναλυτικά, η ελληνική αποστολή πραγματοποίησε περί τις 10 τηλεφωνικές ανταποκρίσεις, ενώ έστειλε και τρία e-mail. Ιδού οι σχετικές απομαγνητοφωνήσεις:

17.11.99

Η δεύτερη ημέρα προετοιμασίας στο πάρκο Torres del Payne (Απομαγνητοφώνηση της πρώτης τηλεφωνικής ανταπόκρισης στη 1.16 μ.μ., ώρα Ελλάδας)

Καλημέρα από την ελληνική αποστολή στην Ανταρκτική. Είμαστε στη μακρινή Παταγωνία, στο ορεινό συγκρότημα του Torres del Payne. Περπατάμε τη δεύτερη ημέρα πεζοπορίας, είναι το πρόγραμμα εξοικείωσης και προπόνησης. Ο καιρός είναι ομιχλώδης με δυνατούς

ανέμους και βροχή, αλλά είμαστε όλοι πολύ καλά, σε πολύ καλή ψυχική κατάσταση και συνεχίζουμε το πρόγραμμά μας όπως είχε προγραμματισθεί. Σας χαιρετούμε. Είμαστε όλοι καλά.

30.11.99

**Άφιξη στην Ανταρκτική
(Απομαγνητοφώνηση της τρίτης τηλεφωνικής ανταπόκρισης στη 1.59 μ.μ., ώρα Ελλάδας)**

Φθάσαμε σήμερα το πρωί στις 6.30 π.μ. τελικά στην Ανταρκτική. Οι πρώτες εικόνες από το αεροπλάνο ήταν φαντασμαγορικές. Είχες την αίσθηση ότι προσεγγίζεις και θα προσγειωθείς σε κάποιον άλλο πλανήτη! Τελικά είναι ένας άλλος πλανήτης. Ο ορίζοντας είναι μια απέραντη θάλασσα πάγου και

χιονιού. Οι συνθήκες εδώ είναι –10 βαθμοί Κελσίου, με εκπληκτική ηλιοφάνεια και μηδέν ταχύτητα ανέμου, που σημαίνει ότι, όταν κινείται κανείς, μπορεί να είναι σχεδόν γυμνός! Είναι μια θαυμάσια ημέρα, είμαστε όλοι πολύ καλά και σε λίγη ώρα αναχωρούμε με το... (Η ομιλία διεκόπη σε αυτό το σημείο. Εν τούτοις η ομάδα θα αναχωρούσε με το ειδικά διαμορφωμένο αεροπλάνο που θα τη μετέφερε στους πρόποδες του Vinson Massif).

2.12.99

Η αποστολή φθάνει στην Κατασκήνωση II του βουνού Vinson (Απομαγνητοφώνηση της τέταρτης τηλεφωνικής ανταπόκρισης στη 1.54 π.μ., ώρα Ελλάδας)

Καλημέρα από την ελληνική ομάδα στην Ανταρκτική, 8.00 μ.μ. (τοπική ώρα). Έχουμε φθάσει στην Κατασκήνωση II, στο βουνό Vinson, σε υψόμετρο 3.180 μ., και μετά από οκτώ ώρες «συνεχούς» προσπάθειας –συνεχούς προσπάθειας, για να μη διαμαρτύρεται και ο Νίκος– ετοιμάζουμε λίγο νερό και θα συνεχίσουμε. Θα φύγουμε πάλι κάτω στην κατασκήνωσή μας μετά, θέλουμε άλλες έξι ώρες περίπου. Θα είναι μια μεγάλη ημέρα, γύρω στις 14 ώρες, με αρκετό φορτίο και έλκηθρα, αλλά ο καιρός είναι καταπληκτικός, το θέαμα υπέροχο και μας αποζημιώνει. Και ελπίζουμε ότι θα διατηρηθεί ο καιρός ούτως ώστε να μας επιτρέψει μέσα στις επόμενες τρεις-τέσσερις ημέρες να κάνουμε κορυφή. Σας χαιρετούμε!

6.12.99

**Δεύτερη ημέρα καθήλωσης
(Απομαγνητοφώνηση της έκτης
τηλεφωνικής ανταπόκρισης στη
1.47 π.μ., ώρα Ελλάδας)**

**Καλημέρα από την Ανταρκτική.
Είμαστε ακόμη στην Κατασκήνωση
II, κλεισμένοι από μια σφοδρή θύελλα,
πράγμα κατ' αρχήν περίεργο
για την περιοχή, ακόμη και για αν-
θρώπους που έχουν περάσει εδώ
πέντε και έξι χρόνια... Καταφέραμε
να κάνουμε μια ανάβαση στην
Κατασκήνωση III και να αφήσουμε
ένα φορτίο τρόφιμα. Η επιστροφή
ήταν λίγο εντυπωσιακή μέσα σε
δυνατούς ανέμους και συνεχή
χιονόπτωση. Ευτυχώς γυρίσαμε
χωρίς κανένα πρόβλημα και τώρα
περιμένουμε να βελτιωθεί λίγο ο**

καιρός για να ανεβούμε ξανά στην Κατασκήνωση III και να περιμένουμε πια εκεί για την κορυφή. Το βαρόμετρο έχει πέσει σχεδόν 20 mbar, 10mbar τις τελευταίες 10 ώρες –1 mbar την ώρα–, άνεμοι ευτυχώς δεν πνέουν και έτσι περιμένουμε να δούμε πώς θα εξελιχθεί ο καιρός.

Δυστυχώς τα ίδια προβλήματα υπάρχουν και στην αεροπορική βάση που φθάσαμε, με συνεχή χιονόπτωση και ανέμους. Το αποτέλεσμα είναι ότι δεν μπορούν να έχουν πρόγνωση καιρού μέσω δορυφόρου και έτσι δεν ξέρουμε τι ακριβώς θα γίνει... Χαιρετούμε.

Από τον ημερήσιο Τύπο

- 1. Να σχολιάσετε το ύφος και τη γλώσσα των κειμένων. Μπορείτε να προσδιορίσετε γιατί πρόκειται για απομαγνητοφωνημένο κείμενο;**
- 2. Να σχολιάσετε την έκταση των τηλεφωνικών ανταποκρίσεων σε σχέση με την επικοινωνιακή ανάγκη που θέλουν να καλύψουν.**
- 3. Να μετασχηματίσετε τις τηλεφωνικές ανταποκρίσεις: α) σε επιστολή προς οικεία πρόσωπα, β) σε ημερολόγιο.**

Marjukka Paunila

Διάλογος δύο γενεών

Είσαι νέος...

Ένας γέρος

Τα ήθη των νέων

Τα ήθη των γερόντων

Για τους νέους

Στο παιδί μου

Διάλογος δύο γενεών: Προσπάθεια
για κάποια συνεννόηση

Ο Τζον Γκλεν και οι συμμορίες των
ανηλίκων

Σχετικά με την τρίτη ηλικία

Προς τους νέους

Παραινέσεις ενός πατέρα του

καιρού μας

Έρωτας: η τραχιά μαθητεία

Είσαι νέος...

**Είσαι νέος –το ξέρω– και δεν
υπάρχει τίποτε.**

Λαοί, έθνη, ελευθερίες, τίποτε.

**Όμως είσαι. Και την ώρα που
Φεύγεις με το 'να πόδι σου έρχεσαι
με τ' άλλο**

Ερωτοφωτόσχιστος

Περνάς θέλεις – δε θέλεις

**Αυλητής φυτών και συναγείρεις¹ τα
είδωλα**

**Εναντίον μας. Όσο η φωνή σου
αντέχει.**

**Πώς της παρθένας το τζιτζίκι όταν
το πιάνεις**

¹ συναγείρω: συγκεντρώνω,
ξεσηκώνω

προτρέπει; Πιστεύετε ότι ο γέρος του Κ. Π. Καβάφη (στο ποίημα που ακολουθεί) έζησε σύμφωνα με την προτροπή του Οδ. Ελύτη, όταν ήταν νέος;

Ένας γέρος

Στου καφενείου του βοερού το μέσα
μέρος
σκυμένος στο τραπέζι κάθεται ένας
γέρος·
με μια εφημερίδα εμπρός του,
χωρίς συντροφιά.

Και μες στων άθλιων γηρατειών την
καταφρόνεια
σκέπτεται πόσο λίγο χάρηκε τα
χρόνια
που είχε και δύναμι, και λόγο, κ'
εμορφιά.

Ξέρει που γέρασε πολύ· το νοιώθει,
το κυττάζει.
Κ' εν τούτοις ο καιρός που ήταν
νέος μοιάζει
σαν χθες. Τι διάστημα μικρό, τι
διάστημα μικρό.

Και συλλογιέται η Φρόνησις πως το
εγέλα·
και πως την εμπιστεύονταν πάντα
–τι τρέλλα!–
την ψεύτρα που έλεγε· «Αύριο.
Έχεις πολύν καιρό».

Θυμάται ορμές που βάσταγε· και
πόση
χαρά θυσίαζε. Την άμυαλή του
γνώσι
καθ' ευκαιρία χαμένη τώρα την
εμπαίζει.

**...Μα απ' το πολύ να σκέπτεται και
να θυμάται
ο γέρος εξαλίσθηκε. Κι αποκοιμάται
στον καφενείου ακουμπισμένος το
τραπέζι.**

**Κ. Π. Καβάφης
«Ποιήματα»**

- 1. Τώρα που κάνει τον απολογισμό της ζωής, τι αποκομίζει ο γέρος του Καβάφη;**
- 2. Η φρόνηση θεωρείται συνήθως χαρακτηριστικό των γηρατειών. Εκφράζεται η ίδια άποψη και στο ποίημα ή όχι;**

Τα ήθη των νέων

[...]Οι νέοι αισθάνονται σφοδρές επιθυμίες και μπορούν να εκπληρώσουν εκείνο που επιθυμούν. Από τις επιθυμίες πάλι που σχετίζονται με το σώμα αισθάνονται κυρίως τις ερωτικές και δεν μπορούν να κυριαρχήσουν επάνω τους. Είναι ευμετάβλητοι και γρήγορα χορταίνουν με κείνα που επιθύμησαν, και γι' αυτό, ενώ δοκιμάζουν σφοδρές επιθυμίες, πολύ γρήγορα αδιαφορούν. Επειδή η θέλησή τους, ενώ είναι έντονη δεν είναι ταυτόχρονα και μεγάλη – όπως συμβαίνει στον άρρωστο με την πείνα και με τη δίψα. Έχουν ροπή προς την οργή, παραφέρονται εύκολα και ακολουθούν εκείνο που αποφάσισαν πάνω στο θυμό τους, χωρίς να μπορούν να συγκρατηθούν. Και

τούτο, επειδή από εγωισμό δεν δέχονται την περιφρόνηση και αγανακτούν όταν νομίζουν πως αδικούνται. Αγαπούν τις τιμές κι ακόμα πιο πολύ τη νίκη, επειδή τα νιάτα θέλουν να υπερέχουν και η νίκη είναι ένα είδος υπεροχής. Αγαπούν αυτά τα δύο πιο πολύ παρά το χρήμα ή –καλύτερα– δεν τους ενδιαφέρει το χρήμα ολότελα, επειδή ακόμα δεν έχουν δοκιμάσει τι θα πει φτώχεια κι αυτό εκφράζει το γνωστό απόφθεγμα του Πιττακού για τον Αμφιάραο.

«Μα εσύ δεν είχες ακόμα δοκιμάσει τον έρωτα προς το χρήμα, πώς λοιπόν τα χέρια σου ήταν έτοιμα να αρπάξουν;».

Οι νέοι δεν έχουν κακές διαθέσεις. Είναι μάλλον καλοί, επειδή δεν

είδαν ακόμη πολλά παραδείγματα διεφθαρμένων ανθρώπων. Είναι ευκολόπιστοι, επειδή ακόμα δεν τους έχουν εξαπατήσει συχνά. Είναι γεμάτοι ελπίδες, κι αυτό συμβαίνει επειδή η φύση τους έχει προικίσει με κάποιο είδος θέρμης, σαν εκείνη που νιώθουν αυτοί που έχουνε πει πολύ κρασί. Αλλά η ιδιότητά τους αυτή οφείλεται και στο ότι δεν έχουν δοκιμάσει πολλές αποτυχίες. Ζούνε κυρίως με την ελπίδα, επειδή η ελπίδα αφορά το μέλλον ενώ η ανάμνηση είναι παρελθόν. Και για τους νέους το μέλλον. Αλήθεια, στην αρχή της ύπαρξης δεν μπορεί να υπάρξει καμιά ανάμνηση, ενώ όλες οι ελπίδες επιτρέπονται. Και γι' αυτό το λόγο εύκολα εξαπατώνται, επειδή και εύκολα σχηματίζουν ελπίδες. Και επειδή ρέτουν προς την οργή και προς την

ελπίδα, είναι γενναίοι επειδή η μια ιδιότητά τους συντελεί στο να μη φοβούνται, ενώ η άλλη τους δίνει θάρρος. Αλήθεια, κανένας δεν φοβάται όταν είναι θυμωμένος, ενώ η ελπίδα της επιτυχίας μας κάνει θαρραλέους. Είναι ντροπαλοί, επειδή ξέρουν μόνο εκείνα που έχουν διδαχθεί σύμφωνα με τους νόμους και δεν υποθέτουν πως υπάρχουν κι άλλα ευχάριστα πράγματα. Είναι μεγαλόψυχοι, επειδή δεν τους ταπείνωσε ακόμα ο αγώνας της ζωής, ούτε δοκίμασαν ανάγκες. Εξάλλου όποιος πιστεύει πως είναι άξιος μεγάλων πραγμάτων είναι και μεγαλόψυχος. Αυτό όμως το πιστεύουν όσοι έχουν πολλές ελπίδες.

Προτιμούν να κάνουν ό,τι τους φαίνεται ωραίο παρά ό,τι τους συμφέρει, επειδή οι πράξεις τους

υπαγορεύονται πιο πολύ από την καρδιά παρά από τον ψυχρό υπολογισμό· κι ενώ αυτός λογαριάζει το συμφέρον, η αρετή λογαριάζει το ωραίο. Οι νέοι αγαπούν τους φίλους τους και τους συντρόφους τους πιο πολύ, παρά όσοι βρίσκονται σε μεγαλύτερη ηλικία, και τούτο, επειδή νιώθουν μεγάλη ευχαρίστηση να ζουν μαζί με τους άλλους και ακόμα δεν έχουν αρχίσει να σχηματίζουν κρίσεις με βάση το συμφέρον τους για κανένα πράγμα, λοιπόν ούτε και για τους φίλους τους. Όλα τα σφάλματά τους προέρχονται από την υπερβολή, επειδή οι νέοι δεν τηρούν το λόγο του Χίλωνα (μηδέν άγαν). Αλήθεια, υπερβάλλουν σε όλα. Αγαπούν υπερβολικά, μισούν υπερβολικά και το ίδιο συμβαίνει και για όλες τις πράξεις τους. Πιστεύουν πως ξέ-

ρουν τα πάντα κι ανακατεύονται στα πάντα και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο είναι υπερβολικοί. Αν συμβεί να διαπράξουν κάποιο αδίκημα, αυτό οφείλεται στην αυθάδεια και όχι σε κακία. Αισθάνονται εύκολα οίκτο, επειδή θεωρούν όλους τους ανθρώπους απλούς και ενάρετους. Αλήθεια, κρίνουν τους άλλους με τη δική τους αθωότητα και γι' αυτό πιστεύουν ότι, κάτι που παθαίνει κάποιος άλλος, δεν αξίζει να το πάθει. Αγαπούν τα γέλια και γι' αυτό τους αρέσουν τα πειράγματα, όπου με ευγένεια στρέφονται κατά των άλλων.[...]

**Αριστοτέλης, «Ρητορική»
Μετάφραση: Ηλίας Ηλιού**

- 1. Ποια χαρακτηριστικά αποδίδει ο Αριστοτέλης στους νέους και με ποια επιχειρήματα τα αιτιολογεί; Συμφωνείτε με τις παρατηρήσεις του;**
- 2. Να επιλέξετε δυο χαρακτηριστικά των νέων –από αυτά που τους αποδίδει ο Αριστοτέλης– και να τα αναπτύξετε με αιτιολόγηση**
- 3. Πώς κρίνετε τη στάση του Αριστοτέλη απέναντι στους νέους; Είναι επιεικής μαζί τους ή επικριτικός;**
- 4. Οι νέοι είναι ευκολόπιστοι. Πώς εκδηλώνεται αυτό το χαρακτηριστικό τους και πού μπορεί να οδηγήσει;**

Τα ήθη των γερόντων

[...]Οι γεροντότεροι κι όσοι έχουν περάσει πια την ανδρική ηλικία έχουν σχεδόν τον αντίθετο χαρακτήρα. Αλήθεια, επειδή έχουν ζήσει πολλά χρόνια, επειδή έχουν εξαπατηθεί πολλές φορές, επειδή οι ίδιοι έχουν κάνει πολλά σφάλματα κι επειδή οι περισσότερες πράξεις των ανθρώπων είναι κακές, δεν είναι βέβαιοι για τίποτε, κι όχι μονάχα δεν κάνουν υπερβολές αλλά και ενεργούν πάντοτε λιγότερο από ό,τι πρέπει. Πάντοτε λένε ότι νομίζουν, όχι ότι ξέρουν καλά. Κι όταν τα λεγόμενά τους προκαλούν αντιρρήσεις, προσθέτουν πάντοτε «ίσως», «μπορεί». Εκφράζονται για όλα τα πράγματα μ' αυτό τον τρόπο και με κανένα δεν εκφράζονται με βεβαιότητα. Έχουν κακό χαρακτήρα, επει-

**δή το να υποπτεύεται κανείς για
κάθε τι δείχνει κακό χαρακτήρα. Και
είναι καχύποπτοι, δεν πιστεύουν
κανέναν και δεν πιστεύουν γιατί
έχουν πείρα. Για τον ίδιο λόγο ούτε
σφοδρά αγαπούν ούτε σφοδρά
μισούν, αλλά σύμφωνα με το λόγο
του Βία αγαπούν σαν να επρόκειτο
την άλλη μέρα να μισήσουν και
μισούν σαν να επρόκειτο την άλλη
μέρα να αγαπήσουν. Είναι μικρό-
ψυχοι, επειδή τους έχει ταπεινώσει
ο αγώνας της ζωής, γιατί, αλήθεια,
οι επιθυμίες τους δεν στρέφονται
προς τίποτα το μεγάλο και το ανώ-
τερο, αλλά βλέπουν μόνο πώς θα
το οικονομήσουν. Είναι φιλοχρή-
ματοι από τη μια, γιατί έχουν
ανάγκη από το χρήμα, κι από την
άλλη, γιατί έχουν δοκιμάσει πόσο
δύσκολο είναι να τ' αποκτήσει
κανείς και πόσο εύκολο να το**

χάσει. Είναι δειλοί και όλα τούς φοβίζουν, επειδή βρίσκονται σε ψυχική κατάσταση εντελώς αντίθετη από εκείνη που έχουν οι νέοι. Αλήθεια, είναι ολότελα ψυχροί, ενώ εκείνοι (νέοι) καθώς έχουμε πει, είναι θερμοί. Γι' αυτό τα γερατειά δημιουργούν διάθεση για δειλία, επειδή και κείνος που φοβάται παγώνει.

Αγαπούν υπερβολικά τη ζωή τους και μάλιστα όσο βλέπουν ότι ζυγώνει το τέλος τους. Κι αυτό, επειδή η επιθυμία αναφέρεται πάντοτε σε κείνο που δεν έχουμε και κυρίως επιθυμούμε ό,τι μας λείπει. Αγαπούν το εαυτό τους πιο πολύ από ό,τι πρέπει –και αυτό είναι ένα είδος μικροψυχίας. Η ζωή τους κανονίζεται σύμφωνα με το συμφέρον τους κι όχι σύμφωνα με κείνο που είναι λεβέντικο. Κι αυτό

συμβαίνει πιο πολύ απ' ό,τι πρέπει, ακριβώς εξαιτίας της φιλαυτίας τους.

Αλήθεια, το συμφέρον είναι καλό για μας τους ίδιους, ενώ το ωραίο είναι αυτό το ίδιο καλό. Δεν είναι ντροπαλοί, αλλά μάλλον ξεδιάντροποι κι αυτό συμβαίνει επειδή, καθώς αποβλέπουν στο συμφέρον τους και όχι στο ωραίο, δεν ενδιαφέρονται για τη γνώμη των άλλων. Η πείρα τους τούς δίδαξε να μην τρέφουν ελπίδες, επειδή τα περισσότερα πράγματα που συμβαίνουν στον κόσμο είναι δυσάρεστα και η έκβασή τους είναι προς το χειρότερο. Αλλά και η δειλία τους είναι ένας από τους λόγους για τους οποίους δεν τρέφουν ελπίδες. Ζουν πιο πολύ με την ανάμνηση παρά με την ελπίδα, επειδή η πολλή ζωή τους έχει περάσει πια και δεν τους

μένει παρά λίγη, και η ελπίδα στρέφεται προς το μέλλον, ενώ η ανάμνηση προς τα περασμένα. Αυτή είναι και η αιτία της φλυαρίας τους. Αλήθεια, συνεχώς διηγούνται όσα τους έχουν συμβεί, επειδή βρίσκουν ηδονή στην ανάμνησή τους. Ο θυμός τους είναι έντονος όχι όμως και μεγάλος.. Από τις επιθυμίες τους, άλλες τούς έχουν ολότελα εγκαταλείψει κι άλλες είναι πολύ αδύνατες, κι έτσι, είτε δεν εκδηλώνουν καμιά επιθυμία, είτε κι αν την εκδηλώσουν, δεν είναι σε θέση να την πραγματοποιήσουν. Έτσι επιδιώκουν μόνο ό,τι μπορεί να τους φέρει κέρδος. Και γι' αυτό, όσοι έχουν φτάσει σ' αυτή την ηλικία φαίνονται εγκρατείς. Επειδή οι επιθυμίες τούς έχουν εγκαταλείψει κι έχουν υποδουλωθεί μόνο στο κέρδος. Τη ζωή τους ρυθμίζει ο

**υπολογισμός πιο πολύ παρά το
αίσθημα. Ο υπολογισμός όμως
οδηγεί στο συμφέρον, ενώ το
αίσθημα στην αρετή. Αν συμβεί να
διαπράξουν κάποιο αδίκημα, αυτό
οφείλεται στον κακό τους χαρακτή-
ρα και όχι σε αυθάδεια. Και οι γέροι
επίσης αισθάνονται οίκτο, όχι όμως
για την ίδια αιτία που τον αισθάνο-
νται οι νέοι. Αλήθεια, οι νέοι δοκι-
μάζουν αυτό το αίσθημα από αν-
θρωπισμό, από αδυναμία. Αυτό,
αλήθεια, συντελεί στο να νομίζουν
πως από τη μια στιγμή στην άλλη
πρόκειται να τους συμβεί κάτι κακό
κι η ψυχική τους κατάσταση, καθώς
είπαμε, είναι κείνη που τους κάνει
να δοκιμάζουν οίκτο και γι' αυτό
συνεχώς γκρινιάζουν και δεν τους
αρέσουν ούτε τα αστεία ούτε τα
γέλια. Επειδή ο γκρινιάρης είναι το**

αντίθετο του εύθυμου ανθρώπου».[...]

**Αριστοτέλης, «Ρητορική»
Μετάφραση: Ηλίας Ηλιού**

- 1. Ο Αριστοτέλης σχολιάζει τον τρόπο, με τον οποίο βιώνουν οι γεροντότεροι την αγάπη, και προσδιορίζει το περιεχόμενο της. Συμφωνείτε με τις απόψεις του; Μπορείτε και εσείς να προσδιορίσετε το περιεχόμενο του συναισθήματος σύμφωνα με την προσωπική σας αντίληψη;**
- 2. Να αντιπαραθέσετε τα χαρακτηριστικά των νέων και των γέρων όπως δίνονται στα δυο αποσπάσματα του Αριστοτέλη. Πού αναζητά ο**

συγγραφέας τις αιτίες τους;
Συμφωνείτε με τις απόψεις του;
3. Να ξεχωρίσετε τους θετικούς από
τους αρνητικούς χαρακτηρι-
σμούς που αναφέρει ο Αριστο-
τέλης: Ποιοι υπερέχουν; Ποια
είναι η στάση του απέναντι
στους γεροντότερους;

Για τους νέους

[...]Είναι καιρός που μια μεγάλη με-
ρίδα από τους πιο τίμιους και άξι-
ους ανθρώπους αισθάνονται υπό-
λογοι απέναντι στους νέους. Ένα
βαθύτατο «πλέγμα ενοχής» καθο-
ρίζει τη στάση τους και τη σκέψη
τους απέναντι στη νέα γενιά με την
ορμητική αγνότητα και την επανα-
στατική ειλικρίνεια. Απέναντι στη

μακάρια ικανοποίηση του «κατεστημένου» που μυκτηρίζει¹ την ασυδοσία και την ασέβεια των νέων, στέκονται οι άνθρωποι αυτοί με «συντριβή και ταπεινοσύνη», με την πιο σκληρή διάθεση αυτοκριτικής, έτοιμοι να υπερθεματίσουν² στα «κατηγορώ» της νέας γενιάς, πρόθυμοι να δικαιολογήσουν και να δικαιώσουν κάθε πράξη της, κάθε λόγο της, κάθε παρεκτροπή της, ακόμη και πράξεις που μπορεί να είναι εγκληματικές. Για όλα αυτά είμαστε υπεύθυνοι εμείς, λένε, οι νέοι αντιδρούν, με όποιο τρόπο μπορούν, σε μια κοινωνία που δεν τους πρόσφερε παρά την υποκρισία και την απάτη, τη βία και τον

¹ μυκτηρίζω: χλευάζω, ειρωνεύομαι

² υπερθεματίζω: πλειοδοτώ, υπερβάλλω σε επαίνους

πόλεμο, τη θεοποίηση του άνομου συμφέροντος.

Φοβούμαι πως και οι κατήγοροι και οι συνήγοροι των νέων αντικρίζουν με πολλή ευκολία το πρόβλημα και κατορθώνουν να απαλλαγούν απ' αυτό χωρίς μεγάλο κόπο. Είτε ρίξουμε την ευθύνη στους νους είτε τους απαλλάξουμε ολότελα από κάθε ευθύνη, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο: δεν αισθανόμαστε την ανάγκη να τους αντιμετωπίσουμε και να τους βοηθήσουμε. Όταν εκμηδενίσουμε τον ένα από τους δύο παράγοντες, τους νέους ή τους ώριμους, παύει να υπάρχει πρόβλημα συνεργασίας των δύο, συναγωνισμού ή όπως αλλιώς θέλουμε να το ονομάσουμε. Αυτό σημαίνει φυγομαχία και αδιαφορία για τους νέους και όχι ενδιαφέρον και κατανόηση, έστω και αν η

στάση αυτών που τους δικαιώνουν απόλυτα ξεκινά από αληθινή αγάπη προς αυτούς.

Πρώτα-πρώτα το σχήμα «νέος – ώριμος» είναι παραπλανητικό. Ύστερα είναι αμφίβολο αν μπορούμε να συλλάβουμε με πληρότητα, ακρίβεια και διαύγεια τη στάση των νέων, τα αιτήματά τους και τις αντιδράσεις τους. Είμαι σχεδόν βέβαιος πως σ' αυτό το σημείο δεν μπορούν να μας βοηθήσουν ούτε οι ίδιοι οι νέοι, που αναζητούν τον κόσμο και τον εαυτό τους, όντας γεμάτοι ερωτηματικά και απορίες. Ένα είναι βέβαιο· ο νέος άνθρωπος είναι έτοιμος να ριχτεί στη ζωή με τόλμη και ειλικρίνεια, με γενναιότητα και καθαρές προθέσεις. Συχνά φανταζόμαστε πως οι νέοι είναι ρομαντικοί, ονειροπαρμένοι, απροσγείωτοι. Αν δεν κάνω λάθος, η

κρίση οφείλεται σε δική μας παρεξήγηση, σε κακή εκτίμηση των εκδηλώσεών τους. Οι νέοι έχουν, νομίζω, ένα δικό τους ρεαλισμό, κάποτε ωμό και επικίνδυνο, πάντοτε όμως αδιάβρωτο από τις καταχθόνιες διεργασίες της κοινωνικής γεωλογίας. Οδεύουν ωστόσο με γρήγορο βηματισμό στο δρόμο που θα τους οδηγήσει στην κοινωνία των «ώριμων», στο χώρο όπου ο ανθρώπινος πολιτισμός έχει δημιουργήσει τα θαυμάσια τέρατα που μας συντηρούν και μας πανικοβάλλουν. Η απόλυτη άρνηση του ανθρώπινου πολιτισμού και η επιστροφή στη «φυσική» ζωή αποτελεί απλοϊκή, εύκολη και απραγματοποίητη λύση. Ακόμα και οι «χίπυς», στην πιο ακραία περίπτωση, εγκαταλείποντας την ανθρώπινη κοινωνία έπαιρναν μαζί τους

πολλές από τις κατακτήσεις της, περιορίζομαι να αναφέρω μια μονάχα: την κιθάρα. Είτε το θέλουμε είτε όχι είμαστε υποχρεωμένοι να ζήσουμε – και θα είναι υποχρεωμένα και τα παιδιά μας και τα παιδιά των παιδιών μας να ζήσουν σ' αυτό τον κόσμο, που τον συγκροτούν και τα μηχανικά και τα ανθρώπινα «τέρατα», με όλες τις αρετές και τις κακίες τους. Τίποτε δε θα κερδίσουν αυτά τα παιδιά από τη δική μας εμπειρία μέσα στον κόσμο, όπου θα ζήσουν;

Προτού δώσω εγώ την απόκριση την έχουν δώσει, τη δίνουν κάθε μέρα οι ίδιοι οι νέοι, που διαβάζουν άπληστα, που πηγαίνουν στο θέατρο, που παρακολουθούν ομιλίες. Τι αναζητούν στα βιβλία και στα θεάματα και στα ακροάματα οι νέοι, αν όχι την εμπειρία των

παλαιότερων, που τους αναγνωρίζουν τη σοφία και τη γνώση της πλουσιότερης εμπειρίας; Αυτή τη γνώση μπορούν να τους τη μεταδώσουν όχι μονάχα οι τεχνίτες και οι σοφοί, αλλά ο καθένας από μας, ο πατέρας, ο φίλος, ο δάσκαλος, με μια προϋπόθεση, καίρια και απόφασιστική: την ειλικρίνεια. Αν ανοίξουμε στα παιδιά την καρδιά μας και τους αποκαλύψουμε γυμνή την αλήθεια για όσα γνωρίσαμε στη ζωή, τις χαρές και τις πίκρες μας, τις κατακτήσεις μας και τις απογοητεύσεις μας, τα όνειρά μας και τα επιτεύγματά μας, τα χτυπήματα και τις πληγές, αλλά και τις πονηριές μας και τις ατιμίες μας, τις αδυναμίες και τις μικρότητες· έναν απόλογισμό τίμιο και θαρραλέο, όπου χωρίς καμιά λογοκρισία να έχουν αναγραφεί και οι αρετές και οι κακί-

ες μας και τα φωτεινά και τα σκοτεινά σημεία της δράσης μας.

Μια τέτοια εικόνα μπορούμε να δώσουμε όλοι· όμως οι τεχνίτες του λόγου έχουν την ικανότητα, και την υποχρέωση, να μεταφέρουν στους νέους συμπυκνωμένες και ανάγλυφες τις εμπειρίες μας όλες, και των απλών ανθρώπων και των σοφών και των ισχυρών και των αδύναμων και των βασανισμένων και των ευτυχισμένων. Πέρα από τις φιλολογικές και καλλιτεχνικές αναζητήσεις, τις νόμιμες και τις πλαστές, ο λογοτέχνης οφείλει να ανασυνθέσει με αυταπάρνηση και ειλικρίνεια τη μορφή του κόσμου που γνώρισε. Αν με την έμφυτη ικανότητα και την άσκηση κατορθώσει να δώσει στους νέους τα αληθινά προβλήματα που αντιμετώπισε η δική του η γενιά, απογυμνωμένα από τις συμ-

**βατικές επικαλύψεις και τα εφήμερα
πυροτεχνήματα, τις προσδοκίες της
δικής του νιότης, τους αγώνες της,
τα χτυπήματα, τα κέρδη και τις ζημί-
ες, αν αποκαλύψει τα αληθινά τραύ-
ματα και τα γνήσια εύσημα της
δικής του γενιάς, αν προχωρώντας
εκμυστηρευθεί χωρίς συνειδητή ή
ασυνείδητη υποκρισία τα σημερινά
του όνειρα ή τη σημερινή του απελ-
πισία, αν κατορθώσει να δείξει
στους νέους πως δεν είναι μόνον
αυτοί που χάνουν ό,τι αγαπούν,
που αναγκάζονται να συμβιώσουν
με όσα μισούν, που στέκονται αδέ-
καστοι και καθαροί, που ξαγρυ-
πνούν για τους καημούς των διπλα-
νών τους, που πονούν για τα αδι-
κοσκοτωμένα παλικάρια των ανό-
σιων πολέμων· αν δίπλα σ' όλα
τούτα τους πει απερίφραστα και
θαρραλέα πως η πείρα τού αποκά-**

λυψε την απλή και γι' αυτό πολύτιμη αλήθεια του σολωμικού στίχου «δεν τόλπιζα νάν' η ζωή μέγα καλό και πρώτο!»³ Αν τους μεταδώσει κάτι τέτοιο, και ο ίδιος θα πρέπει να αισθάνεται ικανοποιημένος για την προσφορά του, αλλά προπάντων οι νέοι κάτι θα έχουν κερδίσει από μας τους «ώριμους». Ίσως να τους γλυτώσουμε από άσκοπες και βασανιστικές περιπλανήσεις στους χώρους, όπου πληγώσαμε και μεις τα νιάτα μας και όπου έχουν απομείνει πολλοί από τους πιο εκλεκτούς συντρόφους μας.

Μανόλης Ανδρόνικος
«Παιδεία ή Υπνοπαιδεία»

³ Από τον «Πόρφυρα» του Δ. Σολωμού

- 1. Σε ποιες κατηγορίες χωρίζει τους ώριμους ανθρώπους ο συγγραφέας όσον αφορά τη στάση τους απέναντι στους νέους; Ποια είναι τα χαρακτηριστικά της κάθε στάσης και ποιο το κοινό τους στοιχείο; Γιατί θεωρεί και τις δύο στάσεις ανεπαρκείς απέναντι στα προβλήματα των νέων ανθρώπων;**
- 2. Ποια στάση θεωρεί ο συγγραφέας ως την πιο ενδεδειγμένη απέναντι στους νέους; Με ποιες προϋποθέσεις μπορεί να υλοποιηθεί η στάση αυτή;**
- 3. Σε ποιους ανθρώπους –και γιατί– ο συγγραφέας διακρίνει μια ιδιαίτερη ικανότητα, άρα και ευθύνη, να προσφέρουν βοήθεια στους νέους;**
- 4. «Ίσως τους γλυτώσουμε... πιο εκλεκτούς συντρόφους μας».**

**Πιστεύετε πως η εμπειρία των
μεγαλύτερων αποτελεί εφελθή-
ριο για να οργανώσουν οι νέοι τη
ζωή τους ή χρειάζεται να περι-
πλανηθούν οι ίδιοι μόνοι τους
μέχρι να φθάσουν στην ωριμότη-
τά τους (με ό,τι συνεπάγεται
αυτή η περιπλάνηση);**

Στο παιδί μου

**Στο παιδί μου δεν άρεσαν ποτέ τα
παραμύθια
Και του μιλούσανε για Δράκους και
για το πιστό**

σκυλί

**Για τα ταξίδια της Πεντάμορφης και
για τον άγριο**

λύκο

**Μα στο παιδί δεν άρεσαν ποτέ τα
παραμύθια**

Τώρα, τα βράδια, κάθομαι και του
μιλώ
Λέω το σκύλο σκύλο, το λύκο λύκο,
το σκοτάδι
σκοτάδι,
Του δείχνω με το χέρι τους κακούς,
του μαθαίνω
Ονόματα σαν προσευχές, του
τραγουδώ τους
νεκρούς μας.
Α, φτάνει πια! Πρέπει να λέμε την
αλήθεια στα παιδιά.

Μανόλης Αναγνωστάκης
«Τα ποιήματα 1941-71»

1. Να σχολιάσετε τον τελευταίο
στίχο με βάση την ανάπτυξη που
προηγείται. Υιοθετείτε ή όχι την
άποψη του ποιητή;

2. Να συγκρίνετε την άποψη του Μ. Αναγνωστάκη με την αντίστοιχη του Μ. Ανδρόνικου («Για τους νέους»). Γιατί η αλήθεια αποτελεί τη μοναδική «γλώσσα» επικοινωνίας με τους νέους;

Virginia Frances Starrett

Διάλογος δύο γενεών: Προσπάθεια για κάποια συνεννόηση

Όχι, δεν μας καταλαβαίνετε, δεν μπορείτε να μας καταλάβετε σεις οι άνθρωποι του χτες που πέρασε οριστικά, και μιας κοινωνίας που έπαψε να υπάρχει...», μου γράφει επώνυμα ένας (καθώς φαίνεται) στοχαστικός και ευαίσθητος νέος, γεμάτος πίκρα και απογοήτευση, οργή και απελπισία,,σε μια πολύ-σέλιδη επιστολή, που ο δραματικός τόνος της με εντυπωσίασε. Θα προσπαθήσω να δώσω την απάντηση απ' αυτήν εδώ τη θέση, για να τη διαβάσουν και άλλοι συνομήλικοι του. Ιδού πρώτα μερικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα:

«...Όταν διαβάζω μελέτες και άρθρα σας για υψηλά και ευγενή θέματα, τα λεγόμενα πνευματικά, προφανώς για να διακρίνονται από τα άλλα, τα ευτελή, της καθημερινής ζωής, σας φαντάζομαι να κάθεστε άνετα στο γραφείο σας, ήσυχος και ευτυχής που μπορείτε να βρίσκεστε μακριά από την πεζή πραγματικότητα του μόχθου και της βιοπάλης και να βλέπετε τα ανθρώπινα από απόσταση. Με τέτοιους όρους πώς είναι δυνατόν να καταλάβετε τους νέους αυτής της δεινής ώρας, που από τα πρώτα τους βήματα βρίσκονται περικυκλωμένοι από αλλεπάλληλα τείχη και μάταια παλεύουν να ανακαλύψουν κάποια διέξοδο σωτηρίας; Εσείς αξιωθήκατε να ζήσετε τα νιάτα σας σ' ένα φιλόξενο κόσμο: εύκολες οι σχέσεις σας με τους οικείους (δεν σας χώριζαν

βαθιές διαφορές στις σκέψεις και στις εκτιμήσεις)· εύκολες οι σπουδές σας (όποιος ήθελε να σπουδάσει έβρισκε ανοιχτή την πόρτα του πανεπιστημίου· πηγαίνετε να την ανοίξετε τώρα!)· εύκολη, στην ανάγκη, μια θεσούλα στο Δημόσιο (μικρός ο μισθός, αλλά σύνταξη εξασφαλισμένη)· εύκολος και ο γάμος (μπορούσατε να υπολογίζετε σε μια σύντροφο της ζωής, που θα είχε για σας στοργή ή τουλάχιστον ανοχή έως τα γεράματά σας). Σήμερα όλα έγιναν δύσκολα, μαρτυρικά δύσκολα: και η συνεννόηση με το σπίτι (χάσμα μεγάλο ανάμεσα στους γονείς και στα παιδιά)· και οι σπουδές (ύστερα από το πάγκοινο γυμνάσιο στενεύει πολύ ο δρόμος· πολλοί οι κλητοί, λίγοι οι εκλεκτοί)· και ο βιοπορισμός (ασφυκτικός ο συνωστισμός σε κάθε επάγγελμα)·

και ο ευοίωνος γάμος (απείρως περισσότερα είναι σήμερα τα διαζύγια, οι πλάγιοι δεσμοί, οι συμβατικές συμβιώσεις από τις ευτυχείς ενώσεις).

Θα είχατε βέβαια και σεις τα προβλήματά σας αλλά τώρα τα έχετε λύσει. Πώς λοιπόν μπορείτε να μπείτε στη θέση μας και να αντιληφθείτε την πλήξη, τη δυσφορία, την εξέγερσή μας. Δεν έχουμε τα ίδια αισθήματα, δεν κάνουμε τις ίδιες σκέψεις, δεν μιλούμε την ίδια γλώσσα...»

«Η γενεά σας μάς κατηγορεί πως δεν παίρνουμε τίποτα στα σοβαρά. Πως δεν προσέχουμε, δεν τιμούμε, δεν σεβόμαστε τίποτα: ούτε θεσμούς, ούτε αρχές, ούτε καθιερωμένα πρόσωπα. Πως για όλα και για όλους δείχνουμε αδιαφορία, και συχνά περιφρόνηση. Σκοτωνόμα-

στε να μπούμε στο πανεπιστήμιο, και ύστερα μόνος στόχος μας γίνεται το «χαρτί»· δεν θέλουμε να κοπιάσουμε για να κατακτήσουμε μια επιστήμη, ο νους μας είναι στη διασκέδαση, στον έρωτα, την πολιτική. Πως έχουμε γίνει πνεύματα αντιλογίας, αδύνατη μαζί μας η λογική συζήτηση· όπλα μας το δόγμα, ο δόλιος συλλογισμός, η σοφιστεία, τακτική μας η αναίδεια, ο σαρκασμός, το σκάνδαλο. Πως και η πολιτική μας κινητοποίηση δεν γίνεται με περίσκεψη και αίσθημα ευθύνης, αλλά επιπόλαια και επιθετικά, με ανεδαφικά και κραυγαλέα συνθήματα. Αυτά και άλλα πολλά μας κατηγορεί η γενεά σας. Μεροληπτικά όμως και άδικα. Γιατί και ο στοιχειωδώς ευσυνείδητος παρατηρητής ξέρει πολύ καλά ότι οι επικρίσεις αυτές στηρίζονται σε

αυθαίρετες γενικεύσεις. Αν μερικές εκατοντάδες οκνηρών και φωνα-σκούντων νέων έχουν (από τυφλές παρορμήσεις ή σύγχυση ιδεών) παραστρατήσει, κανένας δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι ο μεγάλος αριθμός μας έχει με το παραπάνω πάρει στα σοβαρά τη ζωή και κάτω από εξαιρετικά σκληρές συνθήκες παλεύει να ανοίξει το δρόμο προς ένα άλλο μέλλον σκοτεινό και αβέβαιο. Αλλά και γι' αυτούς ακόμα τους λίγους που βλέπετε να εκτροχιάζονται, σκεφτήκατε ποτέ τι εξηγεί (όχι τι δικαιολογεί) τις αταξίες τους; Επιτρέψατέ μου, επειδή βρίσκομαι πολύ κοντά τους, να σας εισαγάγω στην ψυχολογία τους. Είναι το κενό που φεύγοντας αφήνει πίσω η γενεά σας. Σεις οι ίδιοι ξεθεμελιώσατε με τα έργα σας το οικοδόμημα που στέγαζε τις υποτι-

θέμενες «αξίες» σας, και όταν τούτο κατέρρευσε, φάνηκε στη θέση του ένα φοβερό ανατριχιαστικό κενό. Γενήκαμε –λέτε– αμφισβητίες, ανατροπείς, εικονοκλάστες. Ποιες είναι οι «αλήθειες» που αμφισβητούμε, οι «θεσμοί» που ονειδίζουμε, οι «εικόνες» που σπάζουμε; Αφήσατε σεις τίποτα όρθιο, για να το γκρεμίσουμε εμείς; Όρθιο στη συνείδηση, στην εκτίμηση, στην ευλάβειά μας, όχι όρθιο με υποστηρίγματα τις εκκλήσεις του άμβωνα, τις απειλές του νόμου, το κνούτο¹ της αστυνομίας; Είχατε, αλίμονο, παραμιλήσει για την εγκράτεια και ευκοσμία, για ανθρώπινα δικαιώματα και δημοκρατικήν ισότητα, για αλληλεγγύη των λαών και παγκόσμια ειρήνη.

Τώρα που τα έργα έδειξαν πόσο

¹ κνούτο: μαστίγιο

**φουσκωμένα και παραπειστικά
ήταν τα λόγια σας, η απογοήτευση
οδήγησε στην αποκήρυξή σας.
Απευθύνετε ποτέ στον εαυτό σας
το ερώτημα: ποιος φταίει για την
εξέγερση των νέων εναντίον σας;...
Πώς να σας το πούμε κύριε Π;
Είμαστε εξαιτίας σας δυστυχείς,
ενώ εσείς είστε (ή υπήρξατε) ευτυ-
χείς. Τα έχετε όλα, δεν έχουμε τίπο-
τα. Και γι' αυτό δεν σας συγχωρού-
με...».**

**Αυτά ο επιστολογράφος μου. Του
απαντώ εδώ.**

**– Σε συγχαίρω, νέε μου, για το
θάρρος και την παρρησία σου. Δεν
μου κατοφάνεται καθόλου να ακού-
ω επικρίσεις για την υποκρισία και
τις απερισκεψίες, για τις ανακολου-
θίες, τις προδοσίες της γενιάς μου,
ιδίως όταν διατυπώνονται από
νέους ανθρώπους που έχουν οξύ**

και αυστηρό κριτήριο στις εκτιμήσεις τους. Ακόμα και όταν αναφέρονται στην προσωπική μου ενοχή. Ανήκουμε όλοι στον «καιρό» μας· όπως μετέχουμε στα αγαθά του, έτσι υπέχουμε και τις ευθύνες του. Πρέπει όμως να είμαστε δίκαιοι στον επιμερισμό αυτών των ευθυνών. Και εδώ φοβούμαι ότι θα διαφωνήσω μαζί σου. Ας πάρω τα θέματα με τη σειρά.

Δεν μπορούμε –λες– εμείς οι ηλικιωμένοι να σας καταλάβουμε, γιατί ζήσαμε σ' ένα φιλόξενο κόσμο και σήμερα είμαστε (ή υπήρξαμε) ευτυχείς. Ρώτησες ποτέ τον πατέρα σου ή τον παππού σου να σου πουν πώς πέρασαν τα νιάτα τους; Όσοι ήρθαμε στον κόσμο τις πρώτες δεκαετίες τούτου του αιώνα ζήσαμε τα καλύτερα χρόνια μας μέσα σε πολέμους, αποκλεισμούς, επανα-

στάσεις, ξενική κατοχή, εμφύλιες
ρήξεις· μικρές παρενθέσεις ήταν οι
μέρες της ηρεμίας. Εσύ γεννήθηκες
(όπως υποθέτω) μετά το 1950. Από
τότε ο τόπος μας έχει «ειρήνη».
Ξέρεις τι σημαίνει η λεξούλα «ειρή-
νη»; Μόνο όποιος γνώρισε τον πό-
λεμο, όποιος τσακίστηκε σε μακρές
πορείες στο χιόνι και στο λιοπύρι
και πλάγιασε στις λάσπες πεινα-
σμένος, ψειριασμένος, πληγωμέ-
νος, όποιος δεν πρόφτασε να στη-
σει σπίτι και δουλειά, γιατί μόλις
τελείωνε η μια πολεμική περιπέτεια
τον καλούσαν για την άλλη, ή μόλις
έληγε μια πολιτική ανωμαλία ερχό-
τανε με τις πιέσεις και τις διώξεις
της η άλλη – αυτός ξέρει τι θα πει
ειρήνη. Εσύ τη χάρηκες και τη χαί-
ρεσαι τώρα, ενώ εμείς την καλο-
γνωρίσαμε μόνο στα όνειρα και
στις λαχτάρες μας.

Όσο για τις άλλες μας ευωχίες, τις χαρές της νιότης, ρώτησε και θα μάθεις την έκταση της «ευτυχίας» μας. Κάθε λογής περιορισμοί, οικονομικοί και ηθολογικοί, στένευαν όλο και περισσότερο τα περιθώρια της ψυχαγωγίας. Οι παραδοσιακές «υποχρεώσεις» μάς έκαναν να σοβαρευτούμε πριν από την ώρα μας. [...]

Μα δυσκολεύεστε, τυραννιέστε να προχωρήσετε στις σπουδές σας και έπειτα να σταδιοδρομήσετε σ' ένα επάγγελμα. Σωστά. Αναλογίζεστε όμως ποιο ήταν το αντίστοιχο καθεστώς στα δικά μας χρόνια; Στις πρώτες δεκαετίες του αιώνα μας οι πύλες του πανεπιστημίου ήταν ανοιχτές· πόσοι όμως από μας είχαν τα οικονομικά μέσα να σπουδάσουν ή να συμπληρώσουν τη μόρφωσή τους στο εξωτερικό; Το

βιοτικό επίπεδο ήταν στη φτωχό – Ελλάδα της εποχής εκείνης τόσο χαμηλό, που λίγοι είχαν αυτό το προνόμιο. Και ακόμη λιγότεροι ήταν οι τυχεροί που κατόρθωσαν γρήγορα να βρουν κάτω από τον ήλιο μοίρα. Οι ευκαιρίες ήταν ασύγκριτα λιγότερες από σήμερα που Κράτος και Τράπεζες απορροφούν μυριάδες υπαλλήλων, Βιομηχανία και Επιχειρήσεις άλλους τόσους επιστήμονες.

Αν πιστέψουμε όσους γνωρίζουν τα πράγματα, οι δυσχέρειες στο βιοπορισμό οφείλονται στη σημερινή Ελλάδα όχι στην ισχνή ζήτηση αλλά στην κακά επιμερισμένη προσφορά υπηρεσιών. Ευπρόσβλητη από την αστυφιλική νόσο η νεολαία μας τρέπεται κατά μάζες προς τα επαγγέλματα του «άσπρου κολλάρου», ενώ οι άλλοι πόροι της

εθνικής οικονομίας μας στερούνται από ανθρώπους πρόθυμους και ικανούς να τους αξιοποιήσουν. – Να μιλήσουμε και για το γάμο; Στα δικά μας χρόνια η οικογένεια ήταν βαρύς ζυγός. Η γυναίκα δεν είχε αυθυπαρξία και όποιος προστάτευε άγαμες αδελφές ήταν καταδικασμένος να σηκώνει αγόγγυστα τα βάρη της οικογένειας έως ότου κατά καλή τύχη (ή με μεγάλες οικονομικές θυσίες: προίκα κτλ.) αραιώσει ο σπιτικός πληθυσμός. Δεν πιστεύω να ζηλεύετε σήμερα αυτή την αιχμαλωσία. Εργαζόμενη η νέα γυναίκα καθορίζει με δικές της επιλογές και ευθύνες το μέλλον της και (σε μεγάλη κλίμακα) ο νέος άντρας έχει λευθερωθεί από αλλότρια βάρη. Υπάρχουν βέβαια και τα αρνητικά στοιχεία αυτών των προνομίων από την κρίση και τις πρωτοβουλίες σας

εξαρτάται να πολλαπλασιάσετε τα θετικά.

Προχωρώ. Εξεγείρεσαι (δικαίως) όταν ακούς τους ανθρώπους του λεγόμενου «κατεστημένου» να ονειδίζουν τη σημερινή νεολαία με αφορμή τις σκηνές που δημιουργούν μερικοί φυγόπονοι και ταραξίες. Και πολύ ορθά παρατηρείς ότι γενικεύσεις αυτού του είδους είναι ανεπίτρεπτες: Αν ασχημονούν μερικοί δεν είναι κατακριτέοι «όλοι». Μήπως και συ πέφτεις στο ίδιο λάθος, όταν από λίγα δυσμενή παραδείγματα καταδικάζεις όλους τους ηλικιωμένους με την κατηγορία ότι αντιπαθούν και διασύρουν τη γενεά σας; Δεν ξέρω πόσες και ποιες περιπτώσεις έχεις στο νου σου. Κατά τη δική μου αντίληψη πολύ λίγοι «φτασμένοι» άνθρωποι, ιδιότροποι και κοντόφθαλμοι, δεν

βλέπουν στους σημερινούς νέους παρά μόνο αναίδεια και διαφθορά. Θα ομολογήσεις όμως ότι όχι λίγοι είναι οι συνομήλικοί σου που δεν τηρούν και αυτούς ακόμη τους στοιχειώδεις τύπους της ευπρέπειας και σκανδαλίζουν με τη συμπεριφορά τους την Κοινή Γνώμη. Πιστεύω ότι εμείς υπήρξαμε στην ηλικία σας (όχι ίσως νοημονέστεροι ή τυχερότεροι, πάντως κοσμιότεροι από σας. Και η κοσμιότητα, όσο κι αν τη λένε μερικοί φαρισαϊσμό, βαραίνει πολύ στις κοινωνικές σχέσεις.

Θα σου μιλήσω με ειλικρίνεια. Θα ήμουν απελπισμένος αν έβλεπα στο γράμμα σου ότι είσαι ευχαριστημένος με τις συνθήκες της ζωής σου. Η στέρηση, η θλίψη, η οργή είναι ανέκαθεν οι κινητήριες δυνάμεις στη σκέψη, στα αισθήματα, στη

βούληση των ανθρώπων.

Ο υποχωρητικός και ικανοποιημένος, ο διαλλακτικός και ευκολοσυμβίβαστος, αυτός που τα βρίσκει όλα γύρω του «καλά λίαν» ή σκύβει το κεφάλι και συνθηκολογεί με τη μοίρα του, δεν έχει φτερά στο πνεύμα ούτε φλόγα στην καρδιά – έχει γεράσει. Ο νέος δεν καταθέτει ποτέ την εντολή που του έχει δοθεί: να ανανεώσει τις μορφές της ζωής, να επιχειρήσει εκείνα που οι προκάτοχοι του δεν καταπιάστηκαν ή τα άφησαν ατελείωτα. Αν παραιτηθεί και αποσυρθεί, ο κόσμος θα γίνει φτωχότερος· από το βιβλίο του μέλλοντος θα λείψει μια σελίδα, και ποιος ξέρει; μπορεί να ήταν η καλύτερη. Εμείς που βρισκόμαστε κοντά στην έξοδο, ξοφλήσαμε –άλλος πιο λίγο άλλος πιο πολύ– το χρέος που μας έλαχε με τον κλήρο που τραβή-

ξαμε. Η σειρά σας τώρα. Ευχή μας είναι ν' αξιωθείτε να σας εκτιμήσουν οι νεώτεροι σας για τις αστοχίες και τις παραλείψεις σας, όπως κάνετε σεις σήμερα σε μας, γιατί αυτή η επίθεση δίνει την ελπίδα ότι η ζωή δεν θα μείνει εκεί που έφτασε, αλλά θα προχωρήσει.

Αν μου επιτρέπεις να σου δώσω κλείνοντας την απάντησή μου μια συμβουλή, θα σου έλεγα να προσέξεις:

Πρώτα ότι ο αγώνας ο καλός, ο τίμιος και δημιουργικός, κάνει αξιόβιωτη τη ζωή. Στη θέση του καρτεσιανού *cogito ergo sum*² βάλε συ το «αγωνίζομαι άρα υπάρχω».

Και έπειτα ότι δεν ξεκινάς από το

² *Cogito ergo sum*: Σκέπτομαι άρα υπάρχω

μηδέν. Ο κόσμος υφίσταται πολύ πριν από την ώρα που πρωτάνοιξες τα μάτια σου. Έχει πίσω του μακράν ιστορία. Πάρε τη θέση σου στη γραμμή.

**Ε. Π. Παπανούτσος
Από τον ημερήσιο Τύπο**

- 1. Ποια παράπονα και ποιες αιτιάσεις διατυπώνει ο νεαρός επιστολογράφος στον Ε. Π. Παπανούτσο; Ποιον τρόπο ανάπτυξης επιλέγει και τι πετυχαίνει;**
- 2. Να γράψετε ένα διάγραμμα, στο οποίο να αντιπαραθέτετε τις απόψεις και την επιχειρηματολογία των δυο ομιλητών.**
- 3. Στο κείμενο αντιπαρατίθενται οι απόψεις ενός νέου ανθρώπου**

και ενός ώριμου συγγραφέα.
α) Να παρατηρήσετε το ύφος του καθενός και τον τρόπο ανάπτυξης του λόγου του.
β) Να αναζητήσετε στον αντίλογο του συγγραφέα τα στοιχεία εκείνα που ταιριάζουν στην ηλικία και το ρόλο του.
γ) Να αξιολογήσετε το λόγο των δύο ομιλητών σε σχέση με την ηλικία τους και το σκοπό, για τον οποίο διατυπώθηκε.

Ο Τζον Γκλεν¹ και οι συμμορίες ανηλίκων

Το σημαντικότερο στο ταξίδι του Τζον Γκλεν στο Διάστημα δεν είναι η προώθηση της γηριατρικής επιστήμης. Ούτε το μάρκετινγκ για τη χρηματοδότηση των νέων σχεδίων της ΝΑΣΑ. Αυτές μπορεί να ήταν οι προθέσεις των οργανωτών. Αλλιώς όμως βουλεύονται οι άνθρωποι και αλλιώς τους βγαίνουν τα πράγματα. Για να ξαναγίνουν δημοφιλή τα ταξίδια στο Διάστημα χρειαζόταν κάτι τι το θεαματικό, κάτι τι που θα δημιουργούσε γεγονός. Και αν, όπως ισχυρίζονται όλοι οι θεωρητικοί του μεταμοντερνισμού, η μόνη

**¹ Τζον Γκλεν: αστροναύτης,
γεροσυνοστής**

πραγματικότητα είναι η εικονική, χρειαζόταν κάτι που θα εγγραφεί σε αυτή την πραγματικότητα. Ένα τηλεοπτικό γεγονός πλανητικών διαστάσεων. Να το λοιπόν.

Αλλά η ανάγνωση αυτής της πραγματικότητας διαφεύγει από την αρμοδιότητα των δημιουργών της. Επομένως, αν η πρόσληψη του ταξιδιού ήταν σημαντικότερη από το ίδιο το ταξίδι, το σημαντικότερο της πρόσληψης ήταν η ανασημασι-οδότηση της γεροντικής ηλικίας. Ο συνταξιούχος με το ολίγον ντεμοντέ κοστούμι, ο δυσκίνητος κύριος με τα γκρίζα, έδωσε τη θέση του στην ευκίνητη, χαμογελαστή και με αθλητική φόρμα φιγούρα (fitness είναι η μαγική λέξη) του 77άρη Τζον Γκλεν. Το μήνυμα είναι σαφές. Αυτό που αποτελούσε άλλοτε το στερεότυπο της γεροντικής ηλικίας δεν υπάρχει

πια, μπορεί να μην υπάρχει πια, δεν χρειάζεται να υπάρχει πλέον, είναι στο χέρι όλων (όλων;) να μην ισχύει. Ένα πρότυπο για τη γεροντική ηλικία, στο οποίο όλα τα χαρακτηριστικά του επιθετικού προσδιορισμού εξαφανίζονται και επομένως η ίδια η έννοια της γεροντικότητας. Δεν υπάρχουν γέροι!

Πρόκειται για μια ανάγνωση που δεν είναι ούτε αυθαίρετη ούτε ξαφνική. Για να διαβασθεί έτσι το μήνυμα έχει προηγηθεί η αποστήθιση του αλφάβητου του υγιεινισμού, η εμπέδωση του λόγου για το σώμα. Η υγεία του σώματος δεν είναι μια απλή και αυτονόητη έννοια. Ούτε παραπέμπει απλά σε αυτό που λέει. Είναι στυλ ζωής, συμπεριφορές, ιδεολογία, εκτεταμένος τομέας της οικονομίας, τρόπος αναδιανομής του κοινωνικού πλούτου, αξιο-

λογικός κοινωνικός χάρτης. Παλαιότερα, αν και όλες οι θρησκείες είχαν στόχο το σώμα, η διαχείρισή του αποσκοπούσε στη σωτηρία της ψυχής. Το σώμα ήταν φυλακή. Το περιφρονημένο σαρκίο. Στην εποχή πάλι των εθνικών κινημάτων και ως τον ευγονισμό ο στόχος ήταν εκτός του σώματος. Τα γερά παιδιά θα γίνονταν καλοί στρατιώτες. Ωραίοι πεσόντες. Ο σύγχρονος υγιεινισμός όμως θέτει το σώμα στο κέντρο του ενδιαφέροντος, το κάνει αυτοσκοπό, από αυτό εκπορεύεται ο τρόπος του βίου, ακόμη και η σωστή συμπεριφορά στην κοινωνία της αγοράς, η ηθική της εργασίας. Πότε άλλοτε στα δελτία ειδήσεων περιλαμβάνονταν σταθερά και αδιαλείπτως οι εξελίξεις από το μέτωπο της εργαστηριακής ιατρικής; Πότε υπήρχε τόσο σφιχτοδεμένη άλλη-

λοδιαπλοκή ανάμεσα στη βιομηχανία της υγείας, στις ασφαλιστικές εταιρείες, στις επιχειρήσεις και στις επαγγελματικές σταδιοδρομίες; [...]

Αλλά ο στόχος και η μορφή του ενδιαφέροντος για το σώμα ήταν ως τώρα οι νεανικές ηλικίες. Ωραίοι νέοι, άνδρες και γυναίκες, είναι οι μορφές που κατακλύζουν το οπτικό μας πεδίο μέσα από κάθε είδους διαφημίσεις. Γιγαντιαία νεανικά σώματα πάνω από τους αυτοκινητοδρόμους και τις πλατείες που επιβάλλουν έναν κανόνα και ανεπαίσθητα ηλικιακούς αποκλεισμούς με ψυχολογικές συνέπειες: είτε αγώνας να συγκρατήσεις την ηλικιακή φορά είτε συναίσθημα ότι έχεις διαβεί το κατώφλι ανεπιστρεπτί, ως παραίτηση. Και ιδού που κατεβαίνει από τους ουρανούς ο Τζον Γκλεν για να ανατρέψει αυτή

την εικόνα. Δεν υπάρχουν γηρατειά. Το θέαμα του ευδιάθετου 77άρη που πηδάει από το διαστημόπλοιο κουνιστός και λυγιστός αποτελεί μια εικόνα μετάβασης. Μετάβασης από μια αντίληψη σε άλλη. Αλλά και μετάβασης από το ένα θεσμοθετημένο πλαίσιο λόγων και πρακτικών (του σώματος και του υγιεινισμού) σε ένα άλλο: στους θεσμικούς λόγους και στις πρακτικές της διάκρισης των ηλικιών. Γιατί οι ηλικίες αποτελούν και αυτές «κατασκευές». Πέρα δηλαδή από το βιολογικό κύκλο, που άλλωστε επιταχύνεται ή επιβραδύνεται διά μέσου των ιστορικών κοινωνικών πρακτικών, οι ηλικίες ορίζονται από τα στερεότυπα, τις αντιλήψεις, τους θεσμούς που τις επιβάλλουν. Και εδώ ακριβώς βρίσκεται η σημασία του γεγονότος που συζητάμε:

στην ανασηματοδότηση αυτής της (γεροντικής) ηλικίας. Αφού πέρασε από τη σεβάσμια φάση της, στις παραδοσιακές κοινωνίες, στην περιφρονημένη, στην εποχή του μο-τερνισμού, χάνει πλέον τα ιδιαίτερα σημάδια που τη χώριζαν από τις άλλες ηλικίες. Ευκινησία, περιπέτεια, σεξουαλική δραστηριότητα (Viagra!), αθλητικό στιλ.

Και οι συμμορίες των ανηλίκων τι σχέση έχουν;

Πρόκειται ακριβώς για μια συμμετρική ανασηματοδότηση της παιδικής ηλικίας. Τα παιδιά δεν ήταν πάντοτε παιδιά. Έγιναν παιδιά μέσα από τις κοινωνικές και πολιτισμικές μεταβολές. Αυτή η διαδικασία ήταν ένα από τα προσφιλέστερα θέματα των ιστορικών την περασμένη δεκαετία. Η ανακάλυψη της παιδικής ηλικίας και της εφηβεί-

ας, η τοποθέτηση του παιδιού στο κέντρο της οικογενειακής ζωής, η δημιουργία θεσμών όπου το παιδί θα ανατρεφόταν ως παιδί, ξεχωριστά από την υπόλοιπη κοινωνία, ήταν υπόθεση του περασμένου αιώνα στις ανεπτυγμένες χώρες. Δημιούργησε μια εποχή παιδικής ηλικίας με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και στερεότυπα, η οποία φαίνεται πως με την εκπνοή του αιώνα μας λήγει ή πάντως αλλάζει.

Πρώτα πρώτα οι διαχωρισμοί δεν άντεξαν στην εισβολή της εικονικής πραγματικότητας. Ο μεγάλος συλλογικός παιδαγωγός, η τηλεόραση, δεν διακρίνει ηλικίες. Το σκανδαλώδες μήλο της γνώσης το γεύονται τα παιδιά μαζί με τη φρουτόκρεμα. Τα παιδικά παιχνίδια δεν μιμούνται τον κόσμο των μεγάλων όπως τα παιδικά σπαθιά μιμούνται

τα πραγματικά. Τον αντιγράφουν με ακρίβεια σε μικρότερες διαστάσεις. Η Μπάρμπι, η Σίντι και τα εξαρτήματά τους δεν μοιάζουν με τις παιδικές κούκλες. Είναι ο κόσμος των μεγάλων σε σμίκρυνση. Ακριβώς όπως ο εξεικονισμός των παιδιών στην προμοντέρνα τέχνη: μεγάλοι σε μικρογραφία. Από κοντά και οι πρόωρες υπευθυνότητες. Αν ένα από τα μεσοαστικά στερεότυπα της παιδικής ηλικίας ήταν η ανεμελιά, τώρα ο χρόνος των παιδιών συμπιέζεται από της σταδιοδρομίας τους. Παράλληλα και η πρόωρη ένδειξη της κοινωνικής απόρριψης και του αποκλεισμού. Αν λοιπόν όλοι πασχίζουν να κάνουν τα παιδιά να συμπεριφερθούν ως μεγάλοι, τότε γιατί εκπλήσσει αν τα παιδιά μιμούνται τους μεγάλους σε όλη την κλίμακα των δραστηριοτήτων

τους, από τις ληστείες και τις δολοφονίες ως τους βιασμούς;

Να λοιπόν η σχέση ανάμεσα στον Τζον Γκλεν και στις συμμορίες ανηλίκων. Αν και αξιολογικά βρίσκονται στους αντίθετους πόλους, αν και η μία εικόνα εκπέμπει αισιοδοξία και η άλλη απαισιοδοξία, ωστόσο ανήκουν και οι δύο στις ενδείξεις της ανασηματοδότησης των ηλικιών στα δύο άκρα του κύκλου της ζωής. Αν οι ηλικίες είναι κοινωνικές κατασκευές μιας εποχής, με το πέρασμα των εποχών αλλάζουν τόσο οι ίδιες όσο και η κατανομή τους στον κύκλο ζωής. Έτσι κι αλλιώς στην εποχή μας δεν ήταν μόνο οι ηλικίες που υπέστησαν αυτές τις αλλαγές. Τα φύλα, ως κοινωνικά φύλα, ως κατασκευές ανδρικής και γυναικείας ταυτότητας, δεν υπέστησαν αυτές τις ανασημα-

σιοδοτήσεις και τις αλλαγές; Ο αυστηρός διαχωρισμός των στερεοτύπων που επέβαλε η μοντέρνα εποχή δεν έδωσε τη θέση του στις υβριδικές² ταυτότητες που μας περιβάλλουν; Παρόμοιους μεταμορφισμούς δεν υπέστησαν και οι εθνικές ταυτότητες; Γιατί να μας εκπλήσσουν επομένως οι μεταμορφισμοί στις ηλικιακές ταυτότητες;

Αντώνης Λιάκος
Από τον ημερήσιο Τύπο

² υβριδικός: νόθος (αποτέλεσμα διασταύρωσης μεταξύ ποικιλιών δύο φύλων του ίδιου είδους ή δύο διαφορετικών ειδών· μτφ.: αποτέλεσμα νοθογενές

- 1. Ποιο ήταν το σημαντικότερο στοιχείο, κατά την άποψη του συγγραφέα, στο διαστημικό ταξίδι του παλαίμαχου αστροναύτη; Με ποια επιχειρήματα στηρίζει την άποψή του;**
- 2. Ποιες αλλαγές στις κοινωνικές αντιλήψεις λειτούργησαν ως προϋποθέσεις για την ανασηματοδότηση τόσο της γεροντικής όσο και της παιδικής ηλικίας; Ποιο περιεχόμενο προσλαμβάνουν οι νέες σημασιοδοτήσεις και σε ποιο γενικότερο πλαίσιο κινούνται;**

Σχετικά με την τρίτη ηλικία

Τι μας λέει η Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας (Π.Ο.Υ.)

Είναι χαρακτηριστικό ότι η Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας στο πρόγραμμά της για την υγεία των ηλικιωμένων δίνει έμφαση στην ανάγκη να δοθεί ιδιαίτερη προσοχή στην κοινωνική ένταξη – στην κοινωνική συμμετοχή των ηλικιωμένων. Πέρα από τις παραδοσιακές ιατρικές φροντίδες, τονίζει το πρόγραμμα, ο τομέας υγείας εμπλέκεται σε ένα ευρύτερο πλαίσιο βελτίωσης της ποιότητας ζωής με κοινωνικές παρεμβάσεις όπως κατοικία, δραστηριότητες ελεύθερου χρόνου, ψυχαγωγία κ.ά. Το δέσιμο αυτό των κοινωνικών και ιατρικών φροντίδων είναι η έκφραση της γενικής παραδοχής ότι το γήρας είναι

πρώτα ένα κοινωνικό φαινόμενο και μετά ένα βιολογικό. Αυτό σημαίνει ότι σε έναν αυθαίρετο χρόνο, άσχετο με την κατάσταση υγείας του και τις ικανότητές του, το άτομο ξεκόβει από την Κοινωνική Συμμετοχή, περιθωριοποιείται και είναι αυτό το γεγονός, η περιθωριοποίηση και η αδράνεια, που επιδρά καθοριστικά στην επιτάχυνση των φαινομένων του γήρατος.

Δεν είναι ο ίδιος δρόμος που οδηγεί όλους στην Κοινωνική Συμμετοχή.

Οι ηλικιωμένοι δεν αποτελούν μία ομάδα πληθυσμού με ομοιογένεια. Η κλίμακα των ηλικιών είναι πολύ πλατιά. Περισσότερο από μία γενιά χωρίζει τον πρόσφατα συνταξιούχο από τον 80 χρόνων και άνω. Εάν αναρωτηθούμε τι δένει το γήρας με τις προηγούμενες φάσεις

της ζωής, διαπιστώνουμε ότι δεν πρόκειται για μία καινούρια ηλικία, αλλά για μία κατάληξη άμεσα επηρεαζόμενη από τα κοινωνικά δεδομένα. Κι αυτό, γιατί οι ευκαιρίες να παραμείνουν κοινωνικά ενταγμένοι περνώντας στη σύνταξη, είναι σε συνάρτηση με τα αγαθά που συσσωρεύσαν από τις προηγούμενες ηλικίες. Έτσι η σύνταξη ταυτίζεται συχνά με «ελεύθερο χρόνο» και ψυχαγωγία αυτών που κατείχαν μια προνομιούχο θέση στο σύστημα της παραγωγής, ενώ συχνά χαρακτηρίζεται «κοινωνικός θάνατος» αυτών που ανήκουν σε χαμηλές οικονομικές τάξεις.

Τι σημαίνει Κοινωνική Συμμετοχή

1. Πρώτα απ' όλα να παραμένουμε στο φυσικό μας περίγυρο, που

δεν είναι άλλο από το σπίτι μας, τη γειτονιά μας. Αντίθετη αρνητική έννοια αποτελεί η ζωή στο ίδρυμα με άμεση συνέπεια την πρόωγη γήρανση του ατόμου.

2. Ένα άλλο στοιχείο της Κοινωνικής Συμμετοχής είναι η επικοινωνία. Να συνεχίσουμε να είμαστε ενταγμένοι στον ιστό της κοινωνικής ζωής.

Αντίθετη αρνητική έννοια είναι η απομόνωση. Και υπάρχουν γεγονότα, που χαρακτηρίζουν την ηλικία αυτή, όπως η συνταξιοδότηση, η αποχώρηση των παιδιών από το σπίτι, η χηρεία, που στην εποχή μας μπορούν να γίνουν ιδιαίτερα απειλητικά και να ξεκόψουν το άτομο από την κοινωνική ζωή.

3. Τρίτο στοιχείο είναι να παραμείνουμε ζωντανό κύτταρο μέσα

στην κοινωνική ζωή της Κοινότητας. Ζώντας μέσα στο κοινοτικό μας περιβάλλον με επικοινωνία μαζί του, έχουμε θετικές προϋποθέσεις για να ξυπνήσουν μέσα μας οι δημιουργικές μας ικανότητες, που θα μας καθιστούν ζωντανά και ενεργά κύτταρα της κοινότητας.

Συντελεστές παραμονής

Οι έρευνες, δικές μας και ξένες, τονίζουν τρεις παράγοντες, τρεις συντελεστές, ιδιαίτερα θετικούς, για ένα ομαλό πέρασμα στη συνταξιοδότηση και γενικότερα ευνοϊκούς για την Κοινωνική Συμμετοχή. Οι συντελεστές αυτοί είναι:

- 1. ένα κάποιο μορφωτικό επίπεδο**
- 2. η δημιουργική εργασία στη**

**φάση της παραγωγικής ηλικίας και
3. η σχετική οικονομική άνεση
Ειδικά για την παιδεία πρέπει να
πούμε ότι είναι αυτή που διαγράφει
τον πιο καθοριστικό ρόλο για να
τους κρατήσουμε μέσα στην κοινω-
νική ζωή, ζωντανούς και ενεργούς.
Βέβαια δεν εννοούμε την παιδεία
σαν μία γνώση κλειστή, που μαθαί-
νεται μόνο σε μία ηλικία μαθητική-
εφηβική και μετά ξεχνιέται. Αλλά
εννοούμε την Παιδεία που είναι
συνεχής, ουσιαστική, καθημερινή.
Που είναι πρακτική και ζωντανή.
Μια Παιδεία για κάθε ηλικία.**

**Ομάδες πληθυσμού που διαθέ-
τουν στο ελάχιστο τους τρεις
αυτούς παράγοντες είναι:**

**α) οι συνταξιούχοι ανειδίκευτοι
εργάτες**

β) οι πολύ ηλικιωμένες γυναίκες

Το πέραςμα στη σύνταξη του ανειδίκευτου εργάτη είναι πολύ πιο δύσκολο από τα άλλα επαγγέλματα, α) Μικρή σύνταξη, β) Έλλειψη δημιουργικής εργασίας κατά τη διάρκεια της παραγωγικής ηλικίας και γ) Χαμηλό μορφωτικό επίπεδο. Είναι από αυτές τις ομάδες πληθυσμού, που έχει περισσότερο ανάγκη στήριξης.

Το ίδιο και η πολύ ηλικιωμένη γυναίκα. Πολύ χαμηλό μορφωτικό επίπεδο, ελάχιστοι οικονομικοί πόροι και πολύ ψηλά ρεκόρ μεταξύ αυτών που διαβιούν μόνοι τους.

Ε. Γεωργιάδης
Απόσπασμα από ανακοίνωση
στο Α΄ Πανελλαδικό Συνέδριο
στελεχών ανοιχτής προστασίας
ηλικιωμένων με θέμα: «Κοινωνική
συμμετοχή ηλικιωμένων»

Αφού αναπτύξετε τεκμηριωμένα τις απόψεις σας αναφορικά με τη θέση ότι το γήρας είναι πρωταρχικά ένα κοινωνικό και μετά ένα βιολογικό φαινόμενο, (μελετήστε σχετικά και το άρθρο του Αντώνη Λιάκου που προηγείται), να απαντήσετε στα παρακάτω ερωτήματα:

- α) Ποιες είναι οι ανάγκες και τα προβλήματα των ηλικιωμένων;**
- β) Ποιες λύσεις προτείνει ο συγγραφέας για την αντιμετώπιση τους και, ιδιαίτερα, για ποιες ομάδες των ηλικιωμένων;**
- γ) Τι θα προτείνατε επιπλέον για την αντιμετώπιση των προβλημάτων της τρίτης ηλικίας;**

Προς τους νέους

Είναι πολλοί οι λόγοι, παιδιά, που με παρορμούν να σας συμβουλευτώ όσα θεωρώ καταλληλότετα κι έχω πεποίθηση πως θα σας ωφελήσουν, αν τ' αποδεχτήτε και τ' ακολουθήσετε. Τόσο η ώριμη ηλικία που έχω και η τριβή και συνήθεια με πολλά γεγονότα, όσο και το ότι έζησα ο ίδιος σε μεγάλο βαθμό κι επήρα μαθήματα κι απ' τις δυο όψεις της ζωής, που οι δυσκολίες και μεταβολές της μορφώνουν πολύ τον καθένα, έχουν συντελέσει στο να είμαι έμπειρος γνώστης των ζητημάτων του ανθρώπινου βίου κι επομένως να μπορώ ακριβώς να δείχνω στους νιόβγαλτους της ζωής τον πιο ορθό κι ασφαλή δρόμο. Εξάλλου εξαιτίας της συγγενείας

μας συμβαίνει να είμαι μετά τους γονείς σας ο πιο κοντινός σας, ώστε μήτ' εγώ να σας αγαπώ λιγότερο κάπως απ' τους πατέρες σας, αλλά μήτε κι εσείς, νομίζω, εκτός αν πέφτω έξω για τη γνώμη σας, ν' αναζητάτε τους γονείς σας ενόσω επικοινωνείτε μαζί μου. [...]

Κι επειδή ακριβώς με την αρετή σ' αυτήν εδώ τη ζωή πρέπει να επιτύχουμε να φτάσουμε στην άλλη, για την οποία αρετή πολλά εγκωμιαστικά έχουν γραμμένα οι ποιητές και οι πεζογράφοι κι ακόμα πιο πολλά οι ηθικοί φιλόσοφοι, αυτού του είδους τα κείμενα πρέπει κυρίως να προσέχουμε. Γιατί δεν είναι μικρή η ωφέλεια να γίνει η αρετή εξοικείωση και συνήθεια στην ψυχή των νέων, επειδή ακριβώς είναι φυσικό να διατηρούνται ζωηρά κι ανεξάλειπτα τα διδάγματα και οι

εντυπώσεις της νεανικής ηλικίας, που, γιατί οι ψυχές τους είναι τρυφερές κι εύπλαστες, χαράζονται στο βάθος τους. Άλλωστε τι άλλο μπορούμε να υποθέσουμε ότι θα έβαλε στο νου του ο Ησίοδος προκειμένου να στιχουργήσει τα γνωστά του ποιήματα, που όλοι τα τραγουδούν, παρά το να προτρέπουν τους νέους στο δρόμο της αρετής; Μας λέει λοιπόν στα ποιήματα του ο Ησίοδος ότι στην αρχή είναι ανώμαλος και δυσκολοπερπάτητος κι όλος ιδρώτα ασταμάτητο και πόνο ο ανηφορικός δρόμος που οδηγεί στην αρετή. Γι' αυτό ακριβώς δεν μπορεί οποιοσδήποτε ούτε να πλησιάσει και να βαδίσει το δρόμο της αρετής, εξαιτίας του ότι είναι ανηφορικός κι απότομος, ούτε πάλι, κι αν άρχισε να τον βαδίζει, μπορεί εύκολα να φτάσει στο τέρμα

του. Μα όταν κανείς φτάσει στο ψηλό του τέρμα, μπορεί από κει να βλέπη πόσο πια είναι ομαλός κι ωραίος, αλλά και πόσο άνετος κι ευκολοπερπάτητος και πιο όμορφος κι ευχάριστος απ' το δρόμο που οδηγεί στην κακία, τον οποίο ο ίδιος ποιητής μάς λέει πως μπορεί κανείς να τον βαδίση μονομιάς ολόκληρον, επειδή είναι κοντινός. Εγώ λοιπόν νομίζω πως αυτά τα λέει όπως στην πραγματικότητα συμβαίνουν ο Ησίοδος όχι γι' άλλο λόγο, παρά για να μας προτρέπη ν' ακολουθούμε την αρετή και να μας φιλοτιμή και παρακινή όλους να γίνουμε αγαθοί κι ενάρετοι κι έτσι να μην αποστατήσουμε κι απομακρυνθούμε απ' τον τελικό σκοπό της ασκήσεως της αρετής παραλύοντας κι αποκάμοντας από κούραση και δειλία. Φυσικά, αν και κά-

ποιος άλλος συγγραφεύς με παρόμοια λόγια μ' αυτά του Ησίοδου εγκωμιάζει την αρετή, επειδή κι αυτού τα λόγια μας οδηγούν στον ίδιο σκοπό και δρόμο, πρέπει να τ' ασπαζόμαστε και να τα επιδοκιμάζουμε.

Εξάλλου κι εγώ άκουσα κάποιον ειδικό και ικανότατο ποιητικό ερμηνευτή να λέη πως ολόκληρο το ποιητικό έργο του Ομήρου είναι ένα εγκώμιο της αρετής κι όλοι του οι στίχοι σ' αυτόν το σκοπό αποβλέπουν κι οδηγούν, εκτός από μερικά περιττά κι ακατάλληλα τμήματα. Προπάντων μάλιστα συμβαίνει αυτό στους στίχους που παρουσιάζει το στρατηγό των Κεφαλληνίων Οδυσσέα ναυαγοσωσμένο και γυμνό και με μόνη την εμφάνισή του να εμπνέη πρώτα το σεβασμό στη βασιλοπούλα Ναυσικά, χωρίς

να αισθάνεται δυσκολία και ντροπή, που εμφανιζόταν γυμνός, γιατί ακριβώς ο ποιητής τον παρουσιάζει να έχει λαμπρό ένδυμα την αρετή και όχι τα ρούχα. Μα κι έπειτα στους υπολοίπους Φαίακες τόσο πολύ προκάλεσε το σεβασμό και το θαυμασμό τους, μέχρι το σημείο να εγκαταλείψουν την τρυφηλή ζωή τους κι εκείνον τον ξένο να προσέχουν και να ποθούν να τον μιμηθούν όλοι και κανείς μεταξύ τους τότε να μην επιθυμή τίποτε άλλο απ' το να μπορούσε να ήταν ο Οδυσσέας, έστω και ναυαγοσωσμένος. Γιατ μέσα σ' αυτούς τους στίχους, όπως έλεγε ο ερμηνευτής της σκέψεως του ποιητή, σχεδόν φωνάζει ο Όμηρος και λέει: την αρετή πρέπει να φροντίζετε να καλλιεργήτε, άνθρωποι, η οποία και μέσα στο ναυάγιο του συντροφεύει

**τον Οδυσσέα και κολυμπά μαζί του
κι όταν βγαίνει στη στεριά, παρ' όλο
που είναι γυμνός, τον παρουσιάζει
ανώτερον απ' τους ευτυχισμένους
Φαίακες[...]**

**Μέγας Βασίλειος
«Προς τους νέους για την επωφελή
μελέτη των ελληνικών κειμένων»
Μετάφραση: Βασίλειος Μπιλαλής**

- 1. Γιατί θεωρεί ο Μέγας Βασίλειος
τον εαυτό του άξιο δάσκαλο των
νέων; Θεωρείτε τους λόγους που
επικαλείται ουσιαστικούς για να
εμπιστευτεί ο νέος τους μεγαλύ-
τερους και να δεχθεί τις συμβου-
λές τους;**
- 2. Ο Μέγας Βασίλειος παραπέμπει
στον Ησίοδο και τον Όμηρο για
να αποδείξει τη δύναμη της**

αρετής. Ποιον τρόπο πειθούς επιλέγει; Λαμβάνοντας υπόψη τη φύση των νέων, θεωρείτε τον τρόπο αυτό αποτελεσματικό;

Παρινέσεις ενός πατέρα του καιρού μας

Αγαπημένο μου παιδί,

Ξαφνικά αντρώθηκες, στο σώμα, αν όχι ακόμα στο χαρακτήρα. Ψήλωσες, μέστωσες, η φυσιογνωμία σου στερεώθηκε κι είσαι γεμάτος από μια δύναμη καινούρια, που δεν ξέρεις τι να την κάμεις. Οι κινήσεις σου έχουνε χάρη και λυγεράδα, αλλά και μια σιγουριά που τους έλειπε πριν από λίγο καιρό, όταν είσουν ακόμα ένας ντροπαλός, αδέξιος

μαθητής που δεν κατάφερνε να βολέψει τα χέρια και τα πόδια του. Το πρόσωπο σου έφεξε και σοβάρεψε· η ματιά σου πήρε κάποιο βάθος. Σου συμβαίνει κάτι απίστευτο, που μοιάζει με θαύμα, σαν εκείνα τα μαγεμένα πρωινά, στις ακρογιαλιές του Αιγαίου, όπου νομίζει κανείς πως ο κόσμος, άδολος και ολόδροσος, ξαναρχίζει: κοντεύεις να γίνεις είκοσι χρονώ.

Παρατήρησες, άραγε, κι εσύ, ότι η σχέση μας άλλαξε, ανεπαίσθητα, τον τελευταίο καιρό; Θυμάσαι τους μεγάλους χειμωνιάτικους περιπάτους μας στον Υμηττό, στην Πεντέλη· τις καλοκαιρινές περιπλανήσεις μας στα νησιά· τις πολύωρες συντροφικές μας κουβέντες, τα ατέλειωτα ερωτήματά σου, που μου ξανάρχονται τώρα στο νου, ανακατωμένα με μια γεύση από θυμάρι,

από αρμύρα, από τρελούς ανέμους. Ήθελες, αμέσως, να μάθεις το κάθε-
τί, κυρίως από μένα. Μονάχα οι
δικές μου πληροφορίες ήταν έγκυ-
ρες, μονάχα οι δικές μου απόψεις
σε απασχολούσαν τόσο πολύ. Δι-
ψούσες για τα λόγια μου, για την
πείρα μου, για την υποθετική σοφία
μου. Με ρωτούσες ολοένα για θέμα-
τα της ιστορίας ή της πολιτικής, για
ιδεολογίες, για βιβλία και για τέχνη,
για γνωστούς ανθρώπους, για
πράγματα που είδα πριν γεννηθείς,
για το μυστήριο της ζωής. Λαχτα-
ρούσες να σου πω τι είναι πνεύμα
και τι είναι ύλη, τι είναι η γυναίκα
και τι ο έρωτας, αν υπάρχει η Αλή-
θεια και ποιος ο λόγος που βρίσκε-
ται ο άνθρωπος στη γη. Πάσχιζα να
σου δώσω απαντήσεις καθαρές και
τρόμαζα, αληθινά, με την ευθύνη
μου, καθώς προσπαθούσα να

υπερνικήσω μια τάση προς την
αμφιβολία που με κατέχει, πάντα,
εμπρός στα μεγάλα θέματα. Μα
έπρεπε να λέω τα σύκα σύκα και τη
σκάφη σκάφη· δεν είχες καμιά
διάθεση να παραδεχτείς πνευματι-
κούς ενδοιασμούς. Ίσια-ίσια, άρπα-
ζες αμέσως ό,τι πήγαινα, κομπιάζο-
ντας, να διατυπώσω, και υπερθε-
μάτιζες.¹ έδινες στις διστακτικές
μου γνώμες έναν τόνο χαρούμενης
εφηβικής αδιαλλαξίας.

Τώρα, μου φαίνεται πως δεν
έχεις πια το ίδιο κέφι να βρεθούμε
μόνοι οι δυο μας και να τα πούμε με
τις ώρες. Ίσως δεν το καλοσκεφτή-
κες ακόμα αλλά νομίζω πως, όταν
δοθεί μια τέτοια ευκαιρία, τείνεις
συχνά να βρεις μια πρόφαση για να

¹ υπερθεματίζω: υπερβάλλω σε
διαβεβαιώσεις, επαίνους, κατηγορίες

την αποφύγεις. Το ύφος σου απέναντι μου έγινε, καθαρά και ξάστερα, κριτικό. Γυρεύεις τα όριά μου και, φυσικά, αρχίζει να τα ξεχωρίζεις. Με κρίνεις, με συγκρίνεις, με τοποθετείς, σιγά-σιγά, στη θέση που μου ταιριάζει. Ανακάλυψες κάτι που δεν το είχες φανταστεί· ότι υπάρχουν άνθρωποι καλύτεροι, σοφώτεροι, σπουδαιότεροι από μένα. Συζητάς ζωηρά τις γνώμες μου· συχνά τις αντικρούεις. Αμφισβητείς τις πληροφορίες που σου δίνω. Ναι, πράγματι, πολλά και ποικίλα είναι αυτά που δεν κατέχω. Μάλιστα, κάμποσα καινούρια της ζωής, της τέχνης ή και της επιστήμης ακόμα, προφταίνεις και τα αρπάζεις εσύ στον αέρα, με τη δροσερή διαίσθηση της γενεάς σου, προτού καταφέρω να τα συλλάβω εγώ.

**Ώρες-ώρες, θα έλεγα, πως σου
αρέσει να προσδίδεις στη συζήτη-
σή μας τον τόνο μιας αντιδικίας των
γενεών. Λες «εμείς» κι «εσείς», σα
να πρόκειται για δυο κόσμους ριζι-
κά διαφορετικούς, ανάμεσα στους
οποίους δεν είναι πιθανό να υπάρ-
χει συνέχεια και βαθύτερη συνεννό-
ηση ή σύμπτωση στις ιδέες και τα
γούστα. Αν αναφέρω ένα συγγρα-
φέα που αγαπώ, η αυθόρμητη τάση
σου είναι να μου τον ξετινάξεις. Τα
βιβλία, στα οποία επίστεψα περισ-
σότερο, σου φαίνονται ξεπερασμέ-
να και μάλλον περιττά. Απορείς,
ειλικρινά, πώς γίνεται ακόμα τόσο
λόγος γι' αυτά. Οι καλλιτεχνικοί
ρυθμοί που με συγκινούν σου
δίνουν μια εντύπωση σαν αχρη-
στευμένες, σκονισμένες διακοσμή-
σεις του λεγόμενου «παλιού καλού**

καιρού». Καμιά φορά, κουβεντιάζοντας μαζί σου, αισθάνομαι πως η άποψή μου λογίζεται στραβή μόνο και μόνο επειδή προέρχεται από μένα και πως, αν είχα πει το αντίθετο, πάλι άδικο θα είχα.

Παρατηρώ ακόμη –αυτό συνηθέστατα– ότι ορισμένες κοινότητες, ανώδυνες συμβουλές μου –να, σα να πούμε «Κάνει ψύχρα, πάρε το πανωφόρι σου» ή «Μην πίνεις νερό ιδρωμένος» –σ' ερεθίζουν απροσδόκητα, σου προκαλούν εκδηλώσεις φανεράς ανυπομονησίας και δυσαρέσκειας. [...]

Σε λίγο καιρό, το μεγάλο πρόβλημά σου θα είναι τούτο: πώς θα τα καταφέρεις να σταθείς γερά στα πόδια σου, να νιώσεις πως δεν έχεις πια την ανάγκη κανενός, πως είσαι κύριος των τυχών σου. Θα πρέπει να διαμορφώσεις μια ζωή

που θα είναι δική σου και όχι εξάρ-
τημα της δικής μου· να μη σου
χρειάζεται να σε στηρίζω· να
αισθανθείς ότι είσαι εσύ με τα
σωστά σου, χειραφετημένος, αδέ-
σμευτος, εσύ, τα έργα σου κι η ζωή
σου –και στη μαγική αυτή λέξη
«ζωή» σ' αφήνω να δώσεις όποιο
περιεχόμενο είσαι ικανός να δημι-
ουργήσεις. Τότε, καλό μου παιδί, η
παρουσία μου δε θα είναι πια βάρ-
ος στην ψυχή σου.

Ναι, η ζωή, ο έρωτας, η ευτυχία,
η δράση, είναι , όπως ο ανθρωπος
της τέχνης δημιουργεί ένα έργο
ζωντανό και ωραίο. Πρέπει να
κινηθούν οι δημιουργικές σου δυνά-
μεις και πρέπει, ακόμα, να τις
κατευθύνεις. Αλίμονο σου αν στα-
θείς παθητικός εμπρός στον κόσμο
σου και περιμένεις να σου δοθεί
αυτός. Αν δε θέλεις να σε πάρει

**από κάτω, θα βαλθείς να τον
πλάσεις εσύ. [...]**

**Να είσαι γνήσιος, αληθινός, ακέ-
ραιο, ίσιος, σε ό,τι αισθάνεσαι, λες
και πράττεις, στον έρωτα, στη φιλί-
α, στην κοινωνική σου δράση –απέ-
ναντι σε φίλους και εχθρούς και,
πρώτα-πρώτα, απέναντι στον
εαυτό σου. Να βαθμολογείς τους
ανθρώπους ανάλογα με την ειλι-
κρίνειά τους. Να περιφρονείς ό,τι
είναι υποκρισία, κρυψίνοια, διπρο-
σωπία, πανουργία –να τα μισήσεις
όλα αυτά και να τα απορρίψεις μια
και καλή. Να μην παίζεις με τη ζωή,
τα αισθήματα, την πίστη ενός άλ-
λου ανθρώπου· να μην καταδέχεσαι
να απατήσεις. Να νιώθεις πως,
απατώντας κλέβοντας στο παιχνίδι
της ζωής, θίγεις κυρίως εσένα,
ρίχνεις την προσωπικότητά σου και
δεν είσαι ικανός να εκτιμήσεις τον**

εαυτό σου. Να σέβεσαι τον άλλον, να προσπαθείς να τον καταλάβεις· να τον βοηθάς, αν αυτό περνά από το χέρι σου. Συχνά, η ζωή μας έχει ν' αντιμετωπίσει δύσκολα διλήμματα που, μονάχα με πολλή αμοιβαία κατανόηση και βοήθεια, μπορούμε να τα λύσουμε και να τα ξεπεράσουμε. Να μην απαρνιέσαι τα δικαιώματά σου στη ζωή, μα να μην ξεχνάς και τα δικαιώματα του άλλου που βρέθηκε μπλεγμένος μαζί σου. Θα δεις με τον καιρό, ότι πάντα έχουν κι οι δικές σου πράξεις κάποια ψυχολογική δικαίωση. Κι ακόμα, θα σου έλεγα να μη διστάζεις ποτέ να παραδέχεσαι εκ των προτέρων ότι κάθε άνθρωπος που σου τυχαίνει στο δρόμο σου είναι τίμιος και ειλικρινής σαν κι εσένα, εκτός μονάχα αν σου δοθούν συγκεκριμένες αποδείξεις για το

αντίθετο. Να εμπιστεύεσαι, να είσαι γενναιόδωρος στα αισθήματά σου, να μη λυπάσαι να χαρίζεις το περίσσεμα της καρδιάς σου σ' όποιον το χρειάζεται. Αν σε γελάσουν, αν σε απογοητεύσουν, φύγε και προσπάθησε να μην το συλλογίζεσαι πια. Γύρισε το φύλο, ξανάρχισε από την αρχή. Ποτέ μην απελπίζεσαι. Ο κόσμος είναι μεγάλος, η ζωή αστείρευτη κι ο άνθρωπος, κατά βάθος, καλός.

Τα ίδια θα σου έλεγα και για την εργασία σου. Να είσαι ειλικρινής και ίσιος σε κάθε δουλειά που θα αναλάβεις, να την τιμάς πρώτα-πρώτα εσύ ο ίδιος, να πασχίζεις να την κάνεις σωστά και όσο μπορείς καλύτερα, με φροντίδα και με μεράκι. Προπαντός, να μην προφασιστείς ποτέ, με τα έργα σου, πως είσαι αλλιώςτικός –δυνατότερος,

σοφώτερος, πιο σημαντικός ή πιο αξιαγάπητος— από αυτό που ξέρεις μέσα σου ότι είσαι στ' αλήθεια. Να είσαι αυτό που είσαι· τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο. Αυτό που είσαι – αυτό που είναι κάθε ακέραιος άνθρωπος κάτω από τον ήλιο— δεν είναι αξιοκαταφρόνητο αν εκδηλωθεί με αγάπη και ευσυνειδησία. Είναι αρκετό για να γεμίσεις μια ζωή, να της δώσεις ένα νόημα, έναν προορισμό. Ενώ, με τα τεχνάσματα, δε θα καταφέρεις σπουδαία πράγματα, και, ό,τι καλό κι αληθινό έχεις μέσα σου, θα το χαλάσεις. Η δουλειά σου θα ηχήσει ψεύτικα κι εκείνοι που ξέρουν θα το καταλάβουν αμέσως. Μπορεί, εξωτερικά, να επιτύχεις. Δεν είναι δα λίγοι αυτοί που σταδιοδρομούν, τριγύρω μας, με τις κατεργαριές, και κερδίζουν όχι μόνο χρήματα, μα και

τίλους περισπούδαστους, αξιώματα λαμπερά, τιμητικές διακρίσεις, προβαδίσματα και όλων των ειδών τις ψευτοδόξες. Δε θα σου είναι αδύνατο, αν ριχτείς με τα μούτρα, να τα καταφέρεις καλύτερα από πολλούς. Μα δε θα έχεις πείσει εκείνους που θα ήθελες περισσότερο να κερδίσεις. Ούτε, βέβαια, τον ίδιο τον εαυτό σου και τούτο θα είναι το χειρότερο.

Καλύτερα να σου λείπουν τέτοιες επιτυχίες, παιδί μου. Άκουσέ με· ένας άξιος μαραγκός που κατέχει καλά τη δουλειά του και πιστεύει σ' αυτήν είναι πολύ πιο ολοκληρωμένος και αξιοσέβαστος άνθρωπος από έναν κουφό πρύτανη ή έναν κακό πρωθυπουργό.

Παρασύρθηκα όμως από τα λόγια μου και μου φαίνεται πως ξανάρχισα να συμβουλευώ. Φοβού-

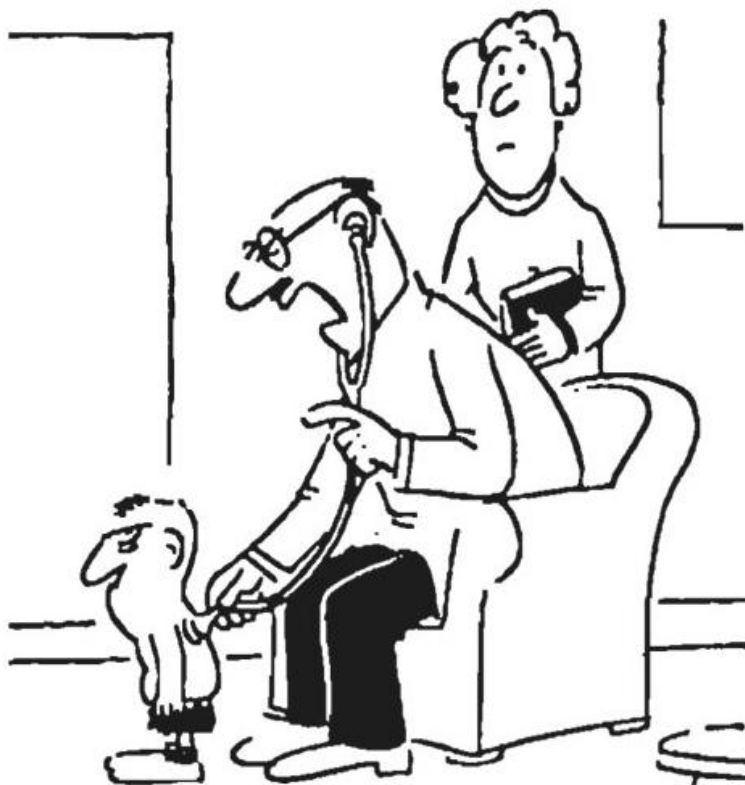
μαι πάλι καμιάν αντίδρασή σου. Σου το 'πα και πριν δε ζητώ να σου επιβάλω έτοιμες απόψεις για τον κόσμο, αλλά μονάχα να σε βοηθήσω να ξεκινήσεις. Ύστερα, τράβα το δρόμο σου και σβήσε με, σιγά σιγά, από τους λογισμούς σου, καθώς το θέλει η ζωή.

**Γιώργος Θεοτοκάς
«Πολιτικά κείμενα»**

- 1. Ποια διαφορά διακρίνει ο πατέρας στη στάση του γιου απέναντί του τώρα, που τελειώνει η εφηβεία του, σε σχέση με τη στάση που είχε στην αρχή της εφηβείας του; Πού αποδίδει τη διαφορά αυτή;**
- 2. Πότε πιστεύει ο πατέρας ότι θα ομαλοποιηθούν οι σχέσεις του**

με το γιο του; Αν καταφέρει ο δεύτερος να επιτύχει τι;

3. Ποιες είναι οι συμβουλές που δίνει ο πατέρας στο γιο του και ποιους τομείς της ζωής αφορούν κυρίως; Να τις αξιολογήσετε, αφού βάλετε τον εαυτό σας στη θέση του γιου.

ΣΤΑΜΑΤΑ ΝΑ ΒΡΙΖΕΙΣ ΑΚΟΥΩ ΤΙ ΛΕΣ

Έρωτας: η τραχιὰ μαθητεία

[...] Γόνιμος είναι κι ο έρωτας: επειδή κι ο έρωτας είναι δύσκολος. Έρωτας του ανθρώπου για τον άνθρωπο: ίσως αυτό νάναι το δυσκολότερο απ' όσα μας έταξεν η μοίρα, το πιο απόμακρο, η τελευταία δοκιμασία, το έργο που όλα τ' άλλα δεν είναι παρά προετοιμασία και προπαρασκευή του. Γι' αυτό κι οι νέοι – που είναι «αρχάριοι» στο κάθε τι– **δεν ξέρουν ακόμα ν' αγαπούν: πρέπει να διδαχτούν τον έρωτα. Με όλο τους το είναι, με όλες τους τις δυνάμεις συμμαζεμένες γύρω στην ερημική φοβισμένη καρδιά τους, που οι χτύποι της ψηλώνουν ολοένα, πρέπει να μάθουν να αγαπούν. Ο καιρός όμως της μαθητείας είναι πάντα καιρός μακρόχρονου «εγκλεισμού».**

Έτσι είναι, για πολύν καιρό, κι ο έρωτας: μοναξιά, ολοένα και πιο έντονη και πιο βαθιά μόνωση. Έρωτας δε θα πει ν' ανοίγεσαι ευθύς, να δίνεσαι, να ενώνεσαι με κάποιον Άλλον (τι θα ήταν, άλλωστε, η ένωση δύο όντων ακαθόριστων ακόμα, ατέλειωτων, ανοργάνωτων;)· είναι μια σπάνια ευκαιρία για να ωριμάσεις, ν' αποκτήσεις μιαν υπόσταση δική σου, να γίνεις εσύ ένας ολόκληρος Κόσμος, για χάρη κάποιου άλλου, αγαπημένου προσώπου· είναι μια υψηλή, ακράτητη αξίωση, που σε χρίζει εκλεκτό της και σε σπρώχνει προς τ' απέραντα πλάτη. Μόνο έτσι θαπρεπε να μεταχειρίζονται οι νέοι τον έρωτά τους: σαν ένα καθήκον που τους υποχρεώνει να εργάζονται αδιάκοπα στο μέσα τους κόσμο («ν' ακροάζονται και να σφυροκοπάνε νύχτα – μέρα»). Δεν

είναι ακόμα ώριμοι για το δόσιμο του εαυτού τους, για την εγκατάλειψη και το σβήσιμο τους μέσα σ' ένα άλλο άτομο, για οποιοδήποτε τρόπο Ένωσης. (Πρέπει, πρώτα, και για πολύν πολύν καιρό, να μαζεύουν και να θησαυρίζουν ολοένα). Η Ένωση αυτή, το δόσιμο αυτό, είναι το στερνό σκαλοπάτι-ίσως η ανθρώπινη ζωή να μη μπορεί ακόμη να το χωρέσει.

Εδώ όμως λαθεύουν οι νέοι τόσο συχνά και τόσο βαριά: ορμάνε ακράτητοι ο ένας προς τον άλλον, όταν τους αγγίξει η αγάπη (είναι στη φύση τους να μη μπορούν να περιμένουν), σκορπίζονται εδώ κι εκεί, ενώ η ψυχή τους είναι γεμάτη ακεφιά, ακαταστασία και ταραχή... Τι μπορεί όμως να βγει από αυτό; Τι μπορεί να κάνει η ζωή τούτο το μπερδεμένο σωρό των μισοσπα-

σμένων υλικών, που α υ τ ο ί τα
ονομάζουν «ένωσή» τους και πολύ
θάθελαν να τα ονομάσουν «ευτυχί-
α» τους; Και τι τους μέλλεται το
αύριο; Καθένας τους αφανίζεται για
χάρη του άλλου και αφανίζει
σύγκαιρα τον άλλον κι άλλους πολ-
λούς ακόμα, που ίσως ναρχόντου-
σαν κατόπι. Χάνει το νόημα της
απεραντοσύνης, χάνει όλες του τις
δυνατότητες· ανταλλάζει το
«πήγαιν' – έλα» των σιωπηλών,
γεμάτων υποσχέσεις, πραγμάτων,
με ένα στείρο ανακάτεμα, απ' όπου
δε μπορεί να βγει άλλο τίποτα
πέρα σιχασιά, απογοήτευση και
φτώχεια. Δεν του μένει παρά να
γυρέψει σωτηρία σε μιαν απ' τις
άπειρες συμβατικές καταστάσεις
που είναι παντού στημένες, σα
δημόσια καταφύγια, γύρω απ'
αυτόν τον επικίνδυνο δρόμο. Καμιά

περιοχή της ανθρώπινης υπόστασης δεν είναι τόσο πολύ γεμάτη από συμβατικότητες, όσο τούτη εδώ: Σωσίβια, βάρκες και ναυαγοσωστικά είναι στη διάθεσή του, κάθε είδους βοήθεια που η κοινωνία έχει επινοήσει για τούτο το σκοπό. Για τους ανθρώπους, ο έρωτας δεν είναι παρά μια απόλαυση, τον κατάντησαν λοιπόν κάτι εύκολο και φτηνό, ακίνδυνο και σίγουρο, όμοιο με τις απολαύσεις των δρόμων.

Αλήθεια, πόσοι και πόσοι νέοι στάθηκαν ανίκανοι να βρουν το σωστό δρόμο της αγάπης, για πόσους τα σύνορα του έρωτα σταματάνε στο εύκολο, βιαστικό δόσιμο του εαυτού τους! (οι περισσότεροι, άλλωστε, δε θα προχωρήσουν –σίγουρα– πιο πέρα από κει). Νιώθουν, πολλοί, να λυγίζουν κατ'

απ' το βάρος αυτού του λάθους και πασχίζουν να κάνουν βιώσιμη και γόνιμη, με το δικό τους προσωπικό τρόπο, την κατάσταση αυτή όπου βρέθηκαν ριγμένοι. Η φύση τους τούς λέει πως τα προβλήματα του έρωτα –λιγότερο από άλλα, που είναι το ίδιο σημαντικά– δε μπορούν να λυθούν σύμφωνα με τούτον ή εκείνον το γενικό κανόνα που εφαρμόζεται σ' όλες τις περιπτώσεις· νιώθουν πως τα προβλήματα αυτά –άμεσα προβλήματα ανθρώπου προς άνθρωπο– χρειάζονται, για κάθε περίπτωση, καινούργια, ιδιαίτερη, αποκλειστικά προσωπική απάντηση. Πώς όμως αυτοί –μια και μπερδεύτηκαν πια έτσι αναμεταξύ τους που δεν ξεχωρίζουν ο ένας απ' τον άλλον, μια και δεν έχουν τίποτα Δικό τους –πώς θα μπορούσαν να βρουν μέσα τους

κάποια έξοδο, για να ξεφύγουν απ' την άβυσσο όπου έχει βουλιάξει η μοναξιά τους;

Έρημοι κι αβοήθητοι, πορεύονται στα τυφλά κι ο ένας κι ο άλλος. Σκορπάνε τις καλύτερες δυνάμεις τους για να γλυτώσουν από συμβατικότητατες όπως ο γάμος, και πέφτουν σ' άλλες συμβατικές λύσεις, λιγότερο χτυπητές, το ίδιο όμως θανάσιμες. Επειδή μονάχα για συμβατικότητατες είναι άξιοι. Ό,τι βγαίνει απ' αυτές τις βιαστικές κι ανυπόμονες, θολές και ταραγμένες ενώσεις, είναι πάντα συμβατικό. Κάθε σχέση που είναι καρπός αυτής της πλάνης, έχει κάτι το συμβατικό, ακόμα κι αν είναι ασυνήθιστη (ή, όπως λέει ο κόσμος, ανήθικη). Κι ο χωρισμός ακόμα θάταν μια συμβατική χειρονομία, μια απρόσωπη τυχαία απόφαση,

αδύναμη και άκαρπη.

Στο δρόμο του Έρωτα (όπως και στο δρόμο του Θανάτου, που είναι δύσκολος κι αυτός) δε θα βρεις – άμα τον αντικρύξεις σοβαρά– κανένα φως, καμιάν απόκριση, ούτε σημάδι, ούτε χαραγμένο δρόμο, για να σε βοηθήσουν. Και για τα δύο τούτα καθήκοντα, που κρατάμε κρυμμένα μέσα μας και τα παραδίδουμε στους άλλους χωρίς να φωτίσουμε το μυστικό τους, δεν υπάρχουν γενικοί κανόνες. Όσο όμως πιο πολύ αποζητάμε τη μοναξιά στη ζωή μας, τόσο περισσότερο ζυγώνουμε το μεγάλο νόημα του έρωτα και του θανάτου. Οι απαιτήσεις, που τραχύς και δύσκολος ο έρωτας έχει απ' τη ζωή μας σ' όλη της την πορεία, είναι πάρα πολύ βαριές, κι εμείς, στα πρώτα μας βήματα, είμαστε πολύ

αδύναμοι μπροστά τους. Αν όμως σταθούμε καρτερικοί και δεχτούμε τον έρωτα αυτόν σαν τραχιά μαθητεία –αντίς να χανόμαστε σ' όλα εκείνα τα εύκολα και κούφια παιχνίδια, που επινόησε ο άνθρωπος για να μην αντικρύζει κατάματα τη βαθύτατη σοβαρότητα της ζωής – ίσως τότε, κείνοι που θάρθουν καιρό έπειτ' από εμάς, να νιώσουν μια κάποια πρόοδο κι ένα ξαλάφρωμα· και θάταν σημαντικό τούτο.

**Ράϊνερ Μαρία Ρίλκε
«Γράμματα σ' ένα νέο ποιητή»
Μετάφραση: Μάριος Πλωρίτης**

1. Ο έρωτας είναι μακρόχρονη μαθητεία. Τι προσφέρει αυτή στην ολοκλήρωση του ατόμου;

- 2. Τι κινδυνεύει να χάσει ο νέος άνθρωπος, όταν ρίχνεται βιαστικά στις απολαύσεις του έρωτα;**
- 3. Με ποιον τρόπο συμβουλεύει ο Ρίλκε το νέο ποιητή να βιώσει τη μεγάλη αλήθεια του έρωτα;**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 2ου ΤΟΜΟΥ

- 1.β.Γλώσσα - Λόγος και διάλογος 24**
- 2.Διάλογος δύο γενεών.....**

Με απόφαση της Ελληνικής Κυβέρνησης τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου και του Λυκείου τυπώνονται από τον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν βιβλιόσημο προς απόδειξη της γνησιότητάς τους. Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δε φέρει βιβλιόσημο, θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7, του Νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α΄).

**Απαγορεύεται η αναπαραγωγή
οποιοδήποτε τμήματος αυτού του
βιβλίου, που καλύπτεται από
δικαιώματα (copyright), ή η χρήση
του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς
τη γραπτή άδεια του Παιδαγωγικού
Ινστιτούτου.**